

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น
กับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม

The Comparison Study of the Thai People Language Attitude towards
Japanese and Korean Speakers According to Social Factors

นามผู้วิจัย นางสาวกิตติยา แซ่เตีย

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ค.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์อุมาภรณ์ สังขมาน, ป.ค.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี
ตามตัวแปรทางสังคม

The Comparison Study of the Thai People Language Attitude towards Japanese and Korean
Speakers According to Social Factors

โดย

นางสาวกิตติยา แซ่เตี๋ย

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. 2557

กิตติยา แซ่เตี๋ย 2557: การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น
กับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์หม่อมหลวงจรัลวิไล จรุงุโรจน์,
อ.ค. 104 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น
กับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกันและกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน และศึกษาทัศนคติ
ทางตรงในด้านความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษา
เกาหลี กลุ่มตัวอย่างเป็นคนไทยที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับ
กรุงเทพมหานครจำนวน 500 คน ประกอบด้วยเพศชายกับเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปีถือว่าเป็นกลุ่มคนที่มีอายุน้อย และเพศชายกับเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 38-42 ปีถือว่าเป็นกลุ่มคนที่มีอายุ
มาก เก็บข้อมูลด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่และแบบสอบถามปลายเปิด

คนไทยทั้งสองกลุ่มอายุล้วนแต่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทางด้านเพศพบว่าเพศหญิงทั้งสองกลุ่มอายุมีทัศนคติ
ที่ดีต่อภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุของตนมากกว่าเพศชายในรุ่นอายุเดียวกันและเป็นความแตกต่างที่
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คนไทยทั้งสองกลุ่มอายุและทั้งสองกลุ่มเพศมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่า
ภาษาเกาหลีแตกต่างกันในอัตราส่วนของการเลือกภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคนไทยทั้ง
สองกลุ่มอายุยังชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีแตกต่างกันในอัตราส่วนความชื่นชอบอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กรณีปัจจัยทางด้านเพศต่อความชื่นชอบพบว่าเพศชายกับเพศหญิงมีความ
ชื่นชอบภาษาที่ตรงข้ามกัน คือ เพศชายมีอัตราส่วนชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ส่วน
เพศหญิงมีอัตราส่วนชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Kittiya Zaetiar 2014: The Comparison Study of the Thai People Language Attitude towards Japanese and Korean Speakers According to Social Factors. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Assistant Professor Mom Luang Jaralvilai Charunrochan, Ph.D. 104 pages.

The objectives of this research are to study the indirect attitude of Thai people of different ages and different genders groups toward Japanese and Korean speakers, and to study the direct attitude about their choice between studying Japanese and Korean and their satisfaction with the two languages. The samples are 500 Thais living in Bangkok and suburbs. They can be grouped equally according to their gender; male and female, and age; 18-22 years old and 38-42 years old. Their indirect attitudes were collected by matched-guise technique, and their direct attitudes were collected directly by questionnaire.

The both age groups show statistically insignificantly better indirect attitude toward Japanese speakers than toward Korean speakers. Females of both age groups show statistically insignificantly better indirect attitude toward the language related to their age (Korean for the younger group and Japanese for the oldest group) than male of the same age group.

The majority of the both age and genders groups choose to study Japanese but the ratio between those choosing Japanese and Korean are significantly different. Chi-square shows that there are relationships between these two social factors and choices of language study. Age has no relationship with language preference. The both age groups insignificantly prefer Japanese than Korean. But age has a relationship with language preference. Females significantly prefer Korean to Japanese but males prefer Japanese to Korean.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวง จรีวิไล จรูญโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นผู้ที่มีความกรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ ช่วยเหลือ ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่มีคุณค่ายิ่งต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่างเอาใจใส่ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย อีกทั้งยังให้กำลังใจและให้ข้อคิดต่างๆ ในด้านการงานและการดำรงชีวิต ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ และอาจารย์ ดร. อุมารณีสังขมาน ที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาสาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่กรุณาให้ความเอื้อเฟื้อ คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่าและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ภาควิชาภาษาสาสตร์ทุกท่านสำหรับทุกท่านที่กำลังใจและความช่วยเหลือต่างๆ พร้อมทั้งคำแนะนำและคำปรึกษาที่ดีที่มีให้กัน

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาที่เป็นแรงผลักดัน เป็นกำลังใจสำคัญ อีกทั้งยังให้การสนับสนุนทางด้านทุนทรัพย์ในการศึกษา ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในทุกๆ ด้านอย่างเต็มกำลังความสามารถ ขอขอบคุณทุกความรัก ทุกความช่วยเหลือ และทุกกำลังใจจากญาติพี่น้องทุกๆ ท่าน เพื่อนทุกๆ คนที่มีให้ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

กิตติยา แซ่เตี๋ย

เมษายน 2557

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
สมมุติฐานการวิจัย	7
ขอบเขตการวิจัย	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
นิยามศัพท์	8
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	10
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	23
กลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	26
การทดลองการเก็บข้อมูล	29
วิธีการเก็บข้อมูล	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
บทที่ 4 ผลการวิจัย	35
ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน	35
ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน	48
ทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	60

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	82
สรุปผลการวิจัย	82
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะ	90
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	91
ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	96
ภาคผนวก ข รายการคำศัพท์สำหรับการบันทึกตัวอย่างเสียง ที่ใช้ในการวิจัย	102
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	104

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	36
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุน้อยที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน	37
3	ทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	38
4	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	40
5	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุมากที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน	41
6	ทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	42
7	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	44
8	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ประเมินทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	45
9	ทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีในบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมาก	46

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมในกลุ่มอายุน้อยของกลุ่มเพศชายกับ กลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาเกาหลี	49
11	จำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติต่อผู้พูด ภาษาเกาหลีต่างกันจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน	50
12	ทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีในบุคลิกลักษณะต่างๆ โดยกลุ่มคนที่มี อายุน้อยที่มีเพศต่างกัน	51
13	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมในกลุ่มอายุมากของกลุ่มเพศชายกับกลุ่ม เพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	52
14	จำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ต่างกันจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน	54
15	ทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในบุคลิกลักษณะต่างๆ โดยกลุ่มคนที่มี อายุมากที่มีเพศต่างกัน	55
16	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูด ภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	56
17	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ประเมินทัศนคติต่างกันต่อผู้พูด ภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน	57

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	ทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีเพศต่างกันต่อผู้พูด ภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุ	59
19	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สนใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี	62
20	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสนใจในการเลือกศึกษาภาษา ของกลุ่มตัวอย่าง	63
21	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น	64
22	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี	64
23	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น	65
24	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี	66
25	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่สนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี	67
26	ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสนใจเลือกศึกษาภาษาของ กลุ่มตัวอย่าง	68
27	เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
28	เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี	69
29	เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น	70
30	เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี	71
31	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	72
32	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาทั้งสองของกลุ่มตัวอย่าง	73
33	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น	74
34	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี	74
35	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น	75
36	เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี	76
37	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	77
38	ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาทั้งสองของกลุ่มตัวอย่าง	78

สารบัญตาราง (ต่อ)

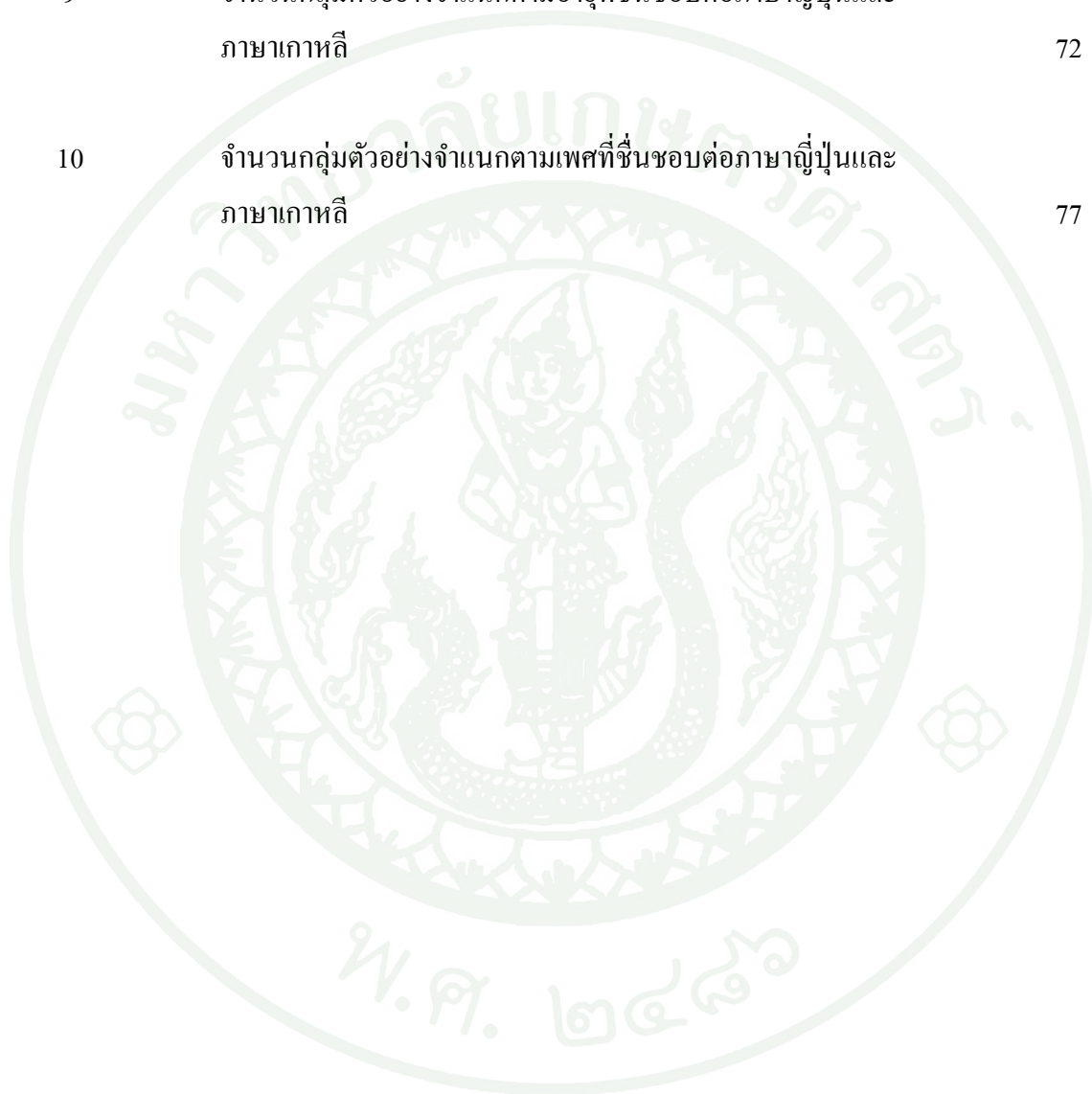
ตารางที่		หน้า
39	เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น	78
40	เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี	79
41	เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น	80
42	เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี	80

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	44
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ประเมินทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	45
3	จำนวนบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจากการประเมินโดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอายุ	47
4	ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี	56
5	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ประเมินทัศนคติต่างกันต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน	58
6	จำนวนบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจากการประเมินโดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเพศต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุ	60
7	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สนใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	62
8	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่สนใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	67

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
9	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	72
10	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี	77

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 50-51) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า “ทัศนคติต่อภาษา หมายถึง ค่านิยมหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับฐานะ ความถูกต้อง และความบริสุทธิ์ของภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น เห็นว่าภาษาหนึ่งต่ำต้อยกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทัศนคติต่อภาษาจึงเป็นเรื่องของสังคม เพราะในความเป็นจริง ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างหรือลักษณะทางภาษาแล้ว เราไม่อาจกล่าวได้ว่าภาษาหนึ่งสูงหรือไพบีเราะกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทั้งนี้เพราะทุกภาษาต่างก็มีโครงสร้างและคุณสมบัติในตัวของมันเอง การที่คนคิดว่าภาษาใดสูงหรือต่ำก็เพราะนำภาษาไปผูกกับตัวผู้พูด แต่ในบางครั้งทัศนคติต่อภาษายังรวมทัศนคติต่อผู้พูดภาษานั้นๆด้วย” จากคำจำกัดความในข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติต่อภาษา คือ ความคิดเห็นของกลุ่มคนในสังคมที่มีต่อภาษาใดภาษาหนึ่งรวมไปถึงทัศนคติที่มีต่อผู้พูดภาษานั้นด้วย

ในปัจจุบันประเทศไทยมีการติดต่อสื่อสาร ทำธุรกิจ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับต่างประเทศ จึงทำให้คนไทยต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้น เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี หรือภาษาต่างๆในอาเซียน ฯลฯ โดยแต่ละภาษาที่คนไทยมีความสนใจในการศึกษานั้นมีบทบาทและความนิยมในเลือกศึกษาภาษาที่แตกต่างกันไปตามความต้องการของแต่ละบุคคล และภาษาต่างประเทศที่คนไทยมีความสนใจในการศึกษา คือ ภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยในปัจจุบันมีความนิยมให้ความสนใจในการศึกษา เพราะสังเกตได้จากโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือโรงเรียนสอนพิเศษต่างๆที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่มีเพิ่มมากขึ้น รวมไปถึงประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาภาษาทั้งสองสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง เหตุผลส่วนใหญ่ที่คนไทยนิยมศึกษาภาษาญี่ปุ่น น่าจะเป็นเพราะภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สามารถนำมาประกอบอาชีพในเชิงธุรกิจ เนื่องจากในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญในการเข้ามาลงทุนธุรกิจ เปิดบริษัทในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย, 2555) จึงทำให้มีโอกาสด้านการประกอบอาชีพ

มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่น และยังรวมไปถึงความชื่นชอบทางด้านวัฒนธรรมและความบันเทิงของญี่ปุ่น เช่น ภาพยนตร์ ละคร เพลง การ์ตูน ฯลฯ จึงทำให้เกิดแรงจูงใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง

ส่วนเหตุผลที่คนไทยนิยมศึกษาภาษาเกาหลี น่าจะเป็นเพราะกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านสื่อบันเทิงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ ละคร เพลง ฯลฯ ได้เข้ามามีบทบาทและแพร่หลายในกลุ่มวัยรุ่นอย่างรวดเร็ว จึงทำให้วัยรุ่นเกิดความชื่นชอบและนิยมเลียนแบบศิลปินนักแสดงและทำให้ประเทศเกาหลีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่สินค้าวัฒนธรรมเกาหลีให้มีเพิ่มมากขึ้นในประเทศไทย ดังที่ วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2556) กล่าวไว้ว่า “สินค้าวัฒนธรรมเกาหลีได้เข้ามาแพร่หลายในกลุ่มวัยรุ่นไทยมากขึ้น และสินค้าวัฒนธรรมที่วัยรุ่นสนใจจะเป็นเรื่องของภาพยนตร์ ละคร เพลง ถึงขนาดที่วัยรุ่นบางคนสนใจเรียนภาษาเกาหลีเพื่อให้อ่านเนื้อหาของภาพยนตร์ ละคร และเพลง” ส่วนการลงทุนการค้าทางธุรกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศเกาฬียังมีไม่มากนัก แต่ก็ได้ขยายตัวขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา (สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโซล, 2556)

ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีได้รับความนิยมและมีความสนใจทางการศึกษาจากคนไทยในระยะเวลาที่แตกต่างกัน ในประเทศไทยมีการเปิดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2477 ในระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 7-8 แผนกวิสามัญภาษาต่างประเทศ โรงเรียนมัธยมวัดบพิตรพิมุข กรมวิสามัญศึกษา ในปัจจุบัน คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ หลังจากนั้นต่อมาในปี พ.ศ. 2485 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา โดยเปิดสอนในหลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น, 2555) และอีกสามสิบปีต่อมาช่วงปี พ.ศ. 2515-2524 การศึกษาภาษาญี่ปุ่นจึงได้รับความนิยมและมีผู้ให้ความสนใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก

จากบทสัมภาษณ์ของโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น JCC (2555) ได้สัมภาษณ์ความคิดเห็นของคุณมฤดี ทองใบ อายุ 38 ปี เป็นผู้ที่กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาญี่ปุ่น JCC ได้กล่าวว่า “มีแรงบันดาลใจให้ชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นจากการดูการ์ตูน ละครที่ฉายตามทีวีซึ่งดูสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้รู้สึกสนใจภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาอื่นๆ ในโลก” จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นในข้างต้นทำให้เห็นว่าคนที่กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีความสนใจและชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น เพื่อจะนำไปประกอบอาชีพ เพื่อนำมาใช้ทางด้านความบันเทิง เช่น ฟังเพลง ชมภาพยนตร์ ฯลฯ เพื่อให้เกิดความ

เข้าใจในภาษาญี่ปุ่น หรือนำมาใช้ในการสนทนาติดต่อสื่อสาร ล้วนแล้วมีประโยชน์ต่อบุคคลที่สนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ในปัจจุบันมีสถานศึกษาหลายแห่งที่เปิดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับบุคคลที่มีความสนใจในการศึกษาภาษาญี่ปุ่น เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฯลฯ รวมไปถึงสถาบันการศึกษาหรือโรงเรียนสอนภาษาต่างๆที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นไว้สำหรับบุคคลที่มีความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น ซึ่งข้อมูลจากทางสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย (2555) ได้ระบุไว้ว่ามีมากถึง 385 สถาบันในประเทศไทย เช่น โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น วาเซดะ เวิลด์คอนเกรส สถาบันภาษามิราอิ โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นซากุระ ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีจำนวนผู้ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยประมาณ 71,083 คน โดยผู้ที่ทำการสำรวจ คือ เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ

ส่วนการศึกษาภาษาเกาหลีได้รับความนิยมและความสนใจในการศึกษาจากคนไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา เพราะประเทศเกาหลีได้ได้ประกาศใช้นโยบายส่งเสริมวัฒนธรรม เพื่อนำพาวัฒนธรรมของตนสู่สายตาประชาคมโลก (KATS, 1987) และนโยบายที่ประเทศเกาหลีใช้ในการส่งเสริมวัฒนธรรม มีดังนี้

1. สนับสนุนการศึกษาเพื่อผลิตเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปวัฒนธรรม
2. สนับสนุนงานที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่ช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ
3. อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม
4. ส่งเสริมอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม
5. พัฒนาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติที่จะไปสู่การรวมชาติ
6. สร้างความแข็งแกร่งให้กับการทูตเชิงวัฒนธรรม

กระแสนิยมวัฒนธรรมประเทศเกาหลีของคนไทยสามารถเห็นได้ชัดเป็นอย่างมากเมื่อสิบปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะทางด้านการศึกษาที่ได้รับความนิยมและความสนใจจากคนที่ชื่นชอบภาษาเกาหลี เช่น จากบทสัมภาษณ์ของ นางสาวเนตรณรัช ทองเกลี้ยง อายุ 19 ปี (ปริศ วงศ์ธนเสน, 2530 อ้างใน KATS, 1987) ผู้ที่กำลังศึกษาภาษาเกาหลีได้กล่าวว่า “ดิฉันเรียนภาษาเกาหลี เพราะชอบละครและภาพยนตร์เกาหลี นอกจากนี้ยังชอบนักแสดงด้วย” หรือมีความสนใจในการศึกษาภาษาเกาหลีเพื่อต้องการติดต่อสื่อสารและนำไปใช้ได้ถูกต้อง

มหาวิทยาลัยแห่งแรกในประเทศไทยที่เปิดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เฉพาะวิทยาเขตปัตตานีเท่านั้น เป็นวิชาเลือกเสรี ผู้ริเริ่ม คือ ศาสตราจารย์ ดร.เชว ชังซง ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยฮันกุก (Hankuk University of Foreign Studies) ประเทศเกาหลีใต้ ส่งคณาจารย์มาสอนภาษาเกาหลีให้กับนักศึกษาไทย ในขณะนั้นมีผู้ที่สนใจศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวนน้อยมาก (ปริศ วงศ์ธนเสน, 2530 อ้างใน KATS, 1987) ระยะเวลาต่อมาจึงมีการเปิดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับอุดมศึกษาเพิ่มมากขึ้น เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ฯลฯ จึงทำให้มีจำนวนผู้เรียนภาษาเกาหลีมีจำนวนเพิ่มขึ้น และจากผลการสำรวจล่าสุดปี พ.ศ.2549 มีจำนวนผู้เรียนภาษาเกาหลี 3,019 คน จากจำนวนมหาวิทยาลัยทั้งหมดที่เปิดสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีสถาบันที่เปิดสอนภาษาเกาหลีให้กับบุคคลที่สนใจศึกษาภาษาเกาหลี เช่น โรงเรียนสอนภาษา CYES สถาบันสอนภาษาแบ็บติสต์ ศูนย์ศึกษาภาษาและวัฒนธรรมเกาหลี ฯลฯ

จากที่กล่าวมาในข้างต้นแสดงให้เห็นถึงกระแสนิยมทางด้านการศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของคนไทย เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทักษะทางด้านภาษาและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองในอนาคต หรือศึกษาเพื่อตอบสนองความชื่นชอบของตนเอง และในความชื่นชอบทางด้านภาษาระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของกลุ่มคนในสังคมที่กล่าวไว้ในข้างต้นนี้ ผู้วิจัยคาดว่าความสัมพันธ์ระหว่างอายุและเพศที่แตกต่างกันน่าจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติที่มีต่อภาษาทั้งสอง

เนื่องจากภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีได้รับความนิยมในประเทศไทยในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ดังนั้นกลุ่มคนที่มีอายุต่างกันจึงน่าที่จะมีทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันด้วย โดยที่ผู้ที่มีช่วงอายุในวัยรุ่นตรงกับกรเข้ามามีบทบาทของภาษาใดก็น่าจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษานั้นมากกว่า ผู้วิจัยจึงคาดว่ากลุ่มคนที่มีอายุ 38-42 ปีหรือกลุ่มคนที่มีอายุมากน่าจะเป็นกลุ่มที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาญี่ปุ่น เพราะภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมในช่วง พ.ศ. 2524 เป็นช่วงที่คนรุ่นนี้เป็นวัยรุ่นและ

เป็นช่วงที่ภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความชื่นชอบทางด้านความบันเทิง เช่น ภาพยนตร์ ละคร เพลง การ์ตูน ฯลฯ ทำให้กลุ่มคนที่มีอายุมากได้ซึมซับและเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุ 18-22 ปีหรือกลุ่มคนที่มีอายุน้อยน่าที่จะได้รับอิทธิพลจากภาษาเกาหลี เพราะภาษาเกาหลีได้รับความนิยมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา โดยเป็นความชื่นชอบทางด้านความบันเทิงจึงทำให้ภาษาเกาหลีน่าจะมีอิทธิพลต่อกลุ่มคนที่มีอายุน้อย

นอกจากอายุแล้ว ผู้วิจัยคาดว่าเพศก็น่าจะทำให้มีทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีแตกต่างกันด้วย เพราะทั้งสองภาษานี้ในช่วงที่ได้รับความนิยมจากคนไทยเป็นกระแสที่มากับความบันเทิง ดังที่ พัทธนันท์ เต็ดแก้ว (2553) กล่าวไว้ว่า “เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายหลักทางด้านความบันเทิงส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง เนื่องจากเพศหญิงมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารต่างๆมากกว่าเพศชาย จึงทำให้เพศหญิงนั้นได้รับการตอบสนองความต้องการและความรื่นรมย์ทางด้านความบันเทิงมากกว่าเพศชาย” ดังนั้นก็น่าจะทำให้เพศหญิงน่าจะมีทัศนคติต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับอายุของตนมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เพศหญิงในกลุ่มอายุมากจะมีความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายในรุ่นเดียวกัน ส่วนเพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยจะมีความชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายในรุ่นเดียวกัน นอกจากนี้เพศหญิงน่าจะมีความสนใจในการศึกษาภาษาและมีทักษะทางภาษาที่ดีมากกว่าเพศชาย เพราะเพศหญิงให้ความสำคัญกับการศึกษาภาษาไปพร้อมกับความชื่นชอบทางด้านความบันเทิง ฉะนั้นเพศหญิงจึงน่าจะมีแนวโน้มชื่นชอบและมีความอ่อนไหวให้กับความบันเทิงมากกว่าเพศชาย เพราะภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีเข้ามาในประเทศไทยด้วยความชื่นชอบความบันเทิง

เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานในข้างต้น ผู้วิจัยจึงศึกษาทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม ด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ (matched-guise technique) ริเริ่มโดย Wallace E. Lambert (1972) เมื่อปี 1960 เป็นวิธีการที่ใช้ประเมินทัศนคติของบุคคลแบบทางอ้อม (indirect approach) โดยใช้เสียงพูดเป็นตัวกระตุ้นทัศนคติของผู้ฟัง คือ การให้ฟังเสียงของผู้พูดตัวอย่างเสียงจำนวน 2 ภาษาหรือมากกว่านั้น และกลุ่มตัวอย่างจะได้ฟังตัวอย่างเสียงทีละเสียง โดยผู้ฟังจะไม่ทราบว่าเสียงที่กำลังฟังนั้นมาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนเดียวกัน หลังจากได้ฟังตัวอย่างเสียงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กลุ่มตัวอย่างจึงทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียงจากเสียงที่ได้ฟังจนครบตามจำนวนของตัวอย่างเสียง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ทัศนคติที่แท้จริงและป้องกันพฤติกรรมการปกปิดความรู้สึกของกลุ่มคนที่มีต่อภาษาต่างๆในสังคม

เหตุที่ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติที่มีต่อผู้พูดภาษาโดยใช้เสียงพูดเป็นตัวกระตุ้นทัศนคติของผู้ฟังในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี เพราะภาษากับผู้พูดภาษามีความสัมพันธ์กัน ดังที่ แลมเบิร์ต (Lambert, 1972) ได้กล่าวว่า “การศึกษาทัศนคติไม่ว่าจะเป็นทัศนคติของกลุ่มบุคคลใดในสังคม นอกจากจะทำให้ทราบถึงความรู้สึก ความคิด ตลอดจนแนวโน้มของพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่างเดียวกันของคนในสังคมแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อภาษาและผู้พูดภาษานั้นได้” เช่นเดียวกับ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 51) ได้สรุปไว้ว่า “โดยทั่วไป คำว่าทัศนคติต่อภาษา จะมีคำจำกัดความที่เกี่ยวกับภาษาโดยตรง เช่น ทัศนคติที่ว่าภาษานั้นเพราะหรือไม่ เพราะ ภาษานี้สมบูรณ์แบบ เป็นต้น แต่ในบางครั้งทัศนคติต่อภาษายังรวมทัศนคติต่อผู้พูดภาษานั้นๆไว้ด้วย เช่น ถ้าใครถามเราเกี่ยวกับภาษาจีน เราอาจตอบว่าภาษาจีนนั้น โฉ่งฉ่างและเล็ง ทั้งนี้เพราะเรานึกถึงตัวผู้พูดด้วย” นั้นแสดงให้เห็นว่า การศึกษาทัศนคติต่อภาษานอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของกลุ่มคนในสังคมที่มีต่อภาษานั้นๆแล้ว ยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่มีต่อผู้พูดภาษานั้น เพราะเรานำภาษาไปผูกกับตัวผู้พูดภาษานั้นนั่นเอง และถ้าหากเรานึกถึงภาษาใดๆก็ตามจะทำให้เรานึกถึงตัวผู้พูดภาษานั้นด้วย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังนำการศึกษาทัศนคติแบบทางตรงมาใช้ในการศึกษาทัศนคติด้วย Agheyisi and Fishman (1970) ได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทัศนคติแบบทางตรง มีทั้งหมด 3 ประเภท คือ 1.แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือที่ได้รับความนิยมมากที่สุด เพราะสามารถวัดทัศนคติได้อย่างรวดเร็วและข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ 2.การสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคู่กับแบบสอบถามเพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความน่าเชื่อถือและมีความถูกต้อง 3.การสังเกต เป็นเครื่องมือที่ไม่ค่อยได้รับความนิยม เพราะข้อมูลที่ได้จะมีความบิดเบือนไปจากความเป็นจริง นอกจากนี้ Fishman ได้เรียกเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติแบบทางตรงว่า “Commitment Measure” เพราะเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ต่อการวางแผนและการจัดการในการวัดทัศนคติทางภาษาของผู้ตอบแบบสอบถาม นอกจากนี้เครื่องมือในการวัดทัศนคติแบบทางตรงยังได้รับการออกแบบอย่างมีระบบ มีหลักเกณฑ์ตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม โดยใช้กลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยจะมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และกลุ่มคนที่มีอายุมากจะมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีหรือไม่ และทัศนคติของเพศชายกับเพศหญิงที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีจะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพราะภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีเข้ามาในประเทศไทยด้วยความนิยมความบันเทิง

เหมือนกัน นอกจากนี้ยังศึกษาทัศนคติทางตรงเกี่ยวกับความคิดเห็นทั่วไปของคนไทยในแง่ความชอบโดยทั่วไปและการเลือกศึกษาภาษาทั้งสอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน
3. เพื่อศึกษาทัศนคติทางตรงในด้านความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

สมมุติฐานการวิจัย

1. กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี
2. ในกลุ่มคนที่มีอายุน้อย เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย ส่วนในกลุ่มคนที่มีอายุมาก เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย
3. กลุ่มคนที่มีอายุและเพศต่างกันมีระดับความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คนที่เป็นคนไทยอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานครเท่านั้น
2. การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะปัจจัยทางสังคม คือ อายุและเพศ เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นแนวโน้ม พฤติกรรม และทัศนคติในการเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีของคนไทยในปัจจุบัน
2. เป็นข้อมูลทางวิชาการที่สถาบันและโรงเรียนสอนภาษาสามารถนำไปประยุกต์ทางด้านการตลาดในการจัดหากลุ่มเป้าหมายที่มีความสนใจในการศึกษา และสามารถจัดการเรียนการสอนให้กับผู้ที่สนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

นิยามศัพท์

ทัศนคติต่อภาษา หมายถึง ค่านิยมหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับฐานะ สถานภาพทางสังคม และความถูกต้องของภาษาใดภาษาหนึ่ง และรวมถึงทัศนคติหรือความคิดเห็นต่อผู้พูดภาษานั้นๆ ด้วย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2532)

การศึกษาทัศนคติแบบทางตรง หมายถึง การศึกษาทัศนคติทางภาษาของกลุ่มบุคคลในสังคมที่มีต่อภาษานั้น โดยการถามคำถามที่ตรงไปตรงมา และผู้ประเมินสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนที่มีต่อภาษาหรือผู้พูดภาษานั้นๆ ได้

การศึกษาทัศนคติแบบทางอ้อม หมายถึง การศึกษาทัศนคติทางภาษาของกลุ่มบุคคลในสังคมที่มีต่อภาษานั้น โดยใช้เทคนิคที่ถูกออกแบบมาเพื่อการสอบถามถึงทัศนคติของบุคคลแบบอ้อมๆ เพื่อเป็นการป้องกันพฤติกรรมการปกปิดความรู้สึกของผู้ประเมินในการทำแบบประเมิน

ตัวแปรทางสังคม หมายถึง คุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด เช่น อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ ถิ่นที่อยู่อาศัย ชาติพันธุ์ ฯลฯ ปัจจัยเหล่านี้ถือว่าเป็นตัวแปรอิสระ ซึ่งเป็นตัวแปรที่กำหนดสิ่งอื่นให้มีการแปร (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544)

ตัวแปรอายุ หมายถึง คุณสมบัติทางสังคมที่กำหนดบทบาทและหน้าที่ของบุคคลในสังคมให้แตกต่างกัน เพราะอายุเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงความรอบรู้ ความเคารพนับถือ และประสบการณ์ของตัวบุคคล (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544)

ตัวแปรเพศ หมายถึง คุณสมบัติทางสังคมที่กำหนดบทบาทให้เพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันของลักษณะทางร่างกายและพฤติกรรมการแสดงออกในสังคม (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544)

ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น หมายถึง ผู้ที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ ในที่นี้มีตัวแทน คือ ตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นที่เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผู้พูดภาษาเกาหลี หมายถึง ผู้ที่พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ ในที่นี้มีตัวแทน คือ ตัวอย่างเสียงพูดภาษาเกาหลีที่เป็นเครื่องมือในการวิจัย

คนไทยกลุ่มอายุน้อยหรือกลุ่มคนที่มีอายุน้อย หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้

คนไทยกลุ่มอายุมากหรือกลุ่มคนที่มีอายุมาก หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 38-42 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาทัศนคติต่อภาษาได้มีผู้ให้ความสนใจและศึกษาไว้เป็นจำนวนมากทั้งต่างประเทศและในประเทศ ในบทนี้ผู้วิจัยได้มีการตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทัศนคติต่อภาษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ทัศนคติต่อภาษา คือ ทัศนคติของบุคคลในเรื่องเกี่ยวกับภาษาหรือบุคคลที่ใช้ภาษานั้น มักสะท้อนมาจากการรับรู้ ความคิดของผู้ที่ใช้ภาษานั้น (Rebecca and Fishman, 1970) เช่นเดียวกับ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 50-51) ได้ให้คำนิยามไว้เช่นกันว่า “ทัศนคติต่อภาษา หมายถึง ค่านิยมหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับฐานะ ความถูกต้อง และความบริสุทธิ์ของภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น เห็นว่าภาษาหนึ่งต่ำต้อยกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทัศนคติต่อภาษาจึงเป็นเรื่องของสังคม เพราะในความเป็นจริง ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างหรือลักษณะทางภาษาแล้ว เราไม่อาจกล่าวได้ว่าภาษาหนึ่งสูงหรือไพเราะกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทั้งนี้เพราะทุกภาษาต่างก็มีโครงสร้างและคุณสมบัติในตัวของมันเอง การที่คนคิดว่าภาษาใดสูงหรือต่ำก็เพราะนำภาษาไปผูกกับตัวผู้พูด แต่ในบางครั้งทัศนคติต่อภาษายังรวมทัศนคติต่อผู้พูดภาษานั้นๆด้วย”

จากที่กล่าวมาในข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติต่อภาษา คือ ความคิดเห็นของกลุ่มคนในสังคมที่มีต่อภาษาใดภาษาหนึ่งและรวมไปถึงทัศนคติต่อผู้พูดภาษานั้นๆ

Chanyam (2002: 9) ได้กล่าวไว้ว่า “การศึกษาทัศนคติต่อภาษา (language attitude) คือ การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อภาษาที่ใช้ในปัจจุบัน โดยเป็นทัศนคติของกลุ่มคนในสังคมที่มีต่อภาษาหนึ่งใดภาษาหนึ่ง” มี 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาทางตรง (language-directed) หรือภาษามุ่งเน้น (language-oriented) จะมีการจัดประเภทของการศึกษาทัศนคติตามลำดับความสำคัญให้อยู่ในรูปแบบการประเมินหรือการจัดลำดับตามความหลากหลายของภาษาที่มีผู้ใช้นั้นสื่อสารอยู่ในสังคม เช่น จัดลำดับตามความร่ำรวยหรือยากจน สมดุลหรือลดลง ฯลฯ

2. กลุ่มคนในสังคมที่มีความหลากหลายทางภาษาจะมีความรู้สึกความคิดที่เป็นแบบอย่างเดียวกันในสังคม โดยเฉพาะทัศนคติต่อภาษา ทั่วไปแล้วจะมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของคนในสังคม

3. ในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาจะเป็นการศึกษาพฤติกรรมเพื่อดูทัศนคติของคนในสังคมที่มีต่อภาษานั้น

Holmes (2008) ได้กล่าวถึงวิธีการหลักที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาไว้ 3 วิธี คือ การศึกษาทัศนคติด้วยวิธีการสังเกต การศึกษาทัศนคติแบบทางตรง และการศึกษาทัศนคติแบบทางอ้อม ซึ่งการศึกษาทัศนคติด้วยวิธีการสังเกตนั้นเป็นการศึกษาที่ไม่ได้รับความนิยมนและผลการศึกษาที่พบไม่มีความเที่ยงตรง แม่นยำ และไม่น่าเชื่อถือ เพราะผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้สังเกตเองว่าผู้บอกภาษาได้มีการพูดหรือเขียนถึงภาษานั้นๆอย่างไร มีทัศนคติเป็นไปในแง่บวกหรือลบอย่างไร ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีการที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาเพียง 2 วิธีเท่านั้น คือ การศึกษาทัศนคติแบบทางตรง และการศึกษาทัศนคติแบบทางอ้อม ดังนี้

1. การศึกษาทัศนคติแบบทางตรง (direct approach)

Agheyisi and Fishman (1970) ได้กล่าวว่า “การศึกษาทัศนคติแบบทางตรงเป็นการเก็บข้อมูลทัศนคติต่อภาษาโดยการให้ตอบแบบสอบถามหรือใช้วิธีการสัมภาษณ์ที่มีการถามคำถามแบบตรงไปตรงมา และการใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยควรใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถแสดงทัศนคติต่อภาษานั้นๆ ได้อย่างเต็มที่มากกว่าแบบสอบถามปลายปิดที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบแค่เพียงใช่หรือไม่ใช่” เนื่องจากเป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมสูงสุดในการศึกษาทัศนคติต่อภาษา โดยคำถามที่ปรากฏอยู่ในแบบสอบถามจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิด ความรู้สึกที่มีต่อภาษา และความสำคัญของวิธีการนี้จะทำให้พบบองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกและความคิดได้

รูปแบบลักษณะของคำถามจะถูกรวบรวมไว้อย่างมีหลักเกณฑ์และเป็นระบบตามที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ในการตั้งคำถามจะใช้คำถามที่ตรงไปตรงมา เช่น “คุณชอบภาษา X ใช่หรือไม่” หรือ “คุณคิดว่าภาษา Y ไพเราะใช่หรือไม่” เป็นต้น มี 2 ลักษณะ ดังนี้

1. แบบสอบถามปลายเปิด (open-ended question) เป็นแบบสอบถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนได้อย่างอิสระและตรงกับสภาพความเป็นจริงของสังคม

2. แบบสอบถามปลายปิด (close-ended question) เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยมีแนวคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องตอบคำถามตามคำตอบที่ได้กำหนดไว้และไม่สามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทัศนคติแบบทางตรงในฐานะที่เป็นตัวแปรหนึ่งต่อการศึกษาทัศนคติต่อภาษา ส่วนมากจะมีการใช้แบบสอบถามปลายปิดเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เช่น งานวิจัยของ นัฐยา บุญกองแสน (2542) พชรวรรณ ศรีพันธุ์ (2552) และ ยูทาเกะ โทมิโอกะ (2552) เป็นการศึกษาทัศนคติต่อภาษาโดยใช้แบบสอบถามปลายปิดที่มีแนวคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแต่ละคนจะมีจำนวนคำถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีจำนวนข้อที่แตกต่างกัน แต่สามารถใช้วัดทัศนคติต่อภาษาได้อย่างแม่นยำและเที่ยงตรงเหมือนกัน เช่น

งานวิจัยของ นัฐยา บุญกองแสน (2542) เรื่องปณภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติต่อภาษาโดยการใช้แบบสอบถามปลายปิดจำนวน 10 ข้อ กำหนดค่าคะแนนไว้ 5 ช่วงคะแนน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงแรม จำนวน 41 คน ผลการศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ พบว่า จัดได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษและกลุ่มที่มีความเห็นเป็นกลางต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งความชอบภาษาอังกฤษของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นตัวกำหนดให้แต่ละบุคคลมีพฤติกรรมการปณภาษาต่างกัน กล่าวคือ คนที่ชอบภาษาอังกฤษจะเป็นคนที่ใฝ่หาความรู้ทางภาษาอังกฤษมากกว่าคนที่มีความเป็นกลาง

งานวิจัยของ พชรวรรณ ศรีพันธุ์ (2552) เรื่องการศึกษาการเลือกภาษาและทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยของชุมชนชาวจีนแต้จิ๋วในอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติต่อภาษาโดยการใช้แบบสอบถามปลายปิดจำนวน 20 ข้อ กำหนดค่าคะแนนไว้ 5 ช่วงคะแนน เก็บจากกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 106 คน ผลการศึกษาทัศนคติต่อภาษาจีนแต้จิ๋วและภาษาไทย พบว่าการศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาไทย โดยกลุ่มที่ 5 มีทัศนคติต่อภาษาไทยในทางบวกน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1-4 และทัศนคติที่มีต่อภาษาจีนแต้จิ๋วพบว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 5 มีทัศนคติในทางบวกมากที่สุด รองลงมา

คือกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 4 และกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นความสำคัญของภาษาจีนน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ 3 สามารถแสดงให้เห็นว่าระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อทัศนคติต่อภาษาจีนแต่จัว

ส่วนงานวิจัยของ ยูทาเกะ โทมิโอะกะ (2552) เรื่องทัศนคติต่อภาษาและการเลือกภาษาของคนไทยอีสานที่มีอายุต่างกัน ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติต่อภาษาโดยการใช้แบบสอบถามปลายปิดจำนวน 24 ข้อ กำหนดค่าคะแนนไว้ 5 ช่วงคะแนน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 849 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุน้อย (15-30 ปี) กลุ่มอายุกลาง (31-45 ปี) และกลุ่มอายุมาก (46-60 ปี) มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคอีสาน ผลการศึกษาทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยมาตรฐาน พบว่า คนไทยอีสานมีทัศนคติทางบวกต่อทั้งภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยมาตรฐาน ทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นอีสานมีความแตกต่างตามอายุ คือ ยิ่งอายุมากยิ่งมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นอีสาน ส่วนทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยมาตรฐานไม่มีความแตกต่างตามอายุ คือ ไม่ว่าจะมียุเท่าใดก็ตามมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยมาตรฐานพอๆกัน เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยมาตรฐาน พบแนวโน้ม คือ คนไทยอีสานกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยถิ่นอีสาน คนไทยอีสานกลุ่มอายุกลางมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเท่าๆกัน และคนไทยอีสานกลุ่มอายุมากมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นอีสานมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน

2. การศึกษาทัศนคติแบบทางอ้อม (indirect approach)

การศึกษาศนคติแบบทางอ้อมเป็นวิธีการศึกษาทัศนคติต่อภาษาด้วยการถามคำถามแบบอ้อมๆและไม่ใช้คำถามที่ตรงไปตรงมา มักจะใช้กลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ (matched-guise technique) โดย Obiols (2002) ได้กล่าวถึงกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ว่าเป็นเทคนิคที่ใช้ในการสอบถามทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามอย่างอ้อมๆ และยังเป็นกำบังไม่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามปกปิดหรือบิดเบือนความรู้สึกหรือความคิดที่แท้จริงของตนเอง และ Milroy and Milroy (1985) ยังได้กล่าวถึงการศึกษาทัศนคติแบบทางอ้อมว่าเป็นวิธีการศึกษาที่มีประโยชน์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงศักดิ์ศรีของกลุ่มคนทางสังคมที่ผูกติดมากับภาษานั้นๆ และทัศนคติมักจะ

กลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ เป็นวิธีการประเมินภาษาจากการฟังเสียงพูดจำนวน 2 ภาษา หรือมากกว่านั้น โดยทั้งสองภาษาจะต้องมาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนเดียวกันเพื่อป้องกันการอคติของบุคคลที่มีต่อภาษาใดภาษาหนึ่ง ในความเป็นจริงผู้ประเมินจะคิดว่าเสียงที่ได้ฟังทั้ง 2 ภาษานั้น มาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนละคนกัน และในการทำแบบประเมินจะให้ผู้ประเมินได้ฟังตัวอย่างเสียงทีละ 1 เสียง แล้วจึงให้ผู้ประเมินจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียงจากเสียงที่ได้ฟัง แล้วจึงเริ่มลงมือทำแบบประเมิน ซึ่งการประเมินทัศนคติด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่นี้จะทำให้เข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกของผู้ประเมินได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นกลวิธีที่ถูกออกแบบมาเพื่อค้นหาทัศนคติของบุคคลที่มีต่อการใช้ภาษาของกลุ่มคนในสังคม

ผู้ที่คิดค้นกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ คือ Wallace E. Lambert (1972) เมื่อปี 1960 เป็นนักจิตวิทยาสังคม ทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยแมคกิลล์ (McGill University) ประเทศแคนาดา มีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกลักษณะและคุณสมบัติการรับรู้จากเสียงของผู้พูดจาก 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ภาษาอังกฤษกับภาษาฝรั่งเศส โดยศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยแมคกิลล์ ประเทศแคนาดา จากนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเชื้อสายอังกฤษและเชื้อสายฝรั่งเศสว่า มีทัศนคติต่อภาษาที่พูดของแต่ละกลุ่มอย่างไร

แลมเบิร์ตให้แต่ละกลุ่มได้ฟังเสียงพูดภาษาอังกฤษและเสียงพูดภาษาฝรั่งเศส หลังจากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดจำนวน 14 คุณลักษณะ คือ สถานะทางสังคมสูง รูปร่างหน้าตาดี ความเป็นผู้นำ ความมีอารมณ์ขัน จลลาด การเคร่งศาสนา ความมั่นใจในตนเอง ความเชื่อถือได้ ความสนุกสนาน ความเป็นมิตร ความทะเยอทะยาน การเข้าสังคม อุปนิสัย และมีความสามารถรอบด้าน มีระดับการประเมิน 6 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเชื้อสายอังกฤษมีการประเมินเสียงพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าเสียงพูดภาษาฝรั่งเศสในทุกคุณลักษณะ ส่วนกลุ่มเชื้อสายฝรั่งเศสมีการประเมินเสียงพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าเสียงพูดภาษาฝรั่งเศส แต่คุณลักษณะที่กลุ่มเชื้อสายฝรั่งเศสมีการประเมินเสียงพูดภาษาฝรั่งเศสสูงกว่าเสียงพูดภาษาอังกฤษ คือ ความเชื่อถือได้ นอกจากนี้แลมเบิร์ตยังได้เชื่อมโยงความสัมพันธ์จากข้อมูลที่พบว่า กลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่าจะได้รับการประเมินคุณลักษณะที่ดีกว่ากลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมต่ำในทุกด้าน และยังแสดงให้เห็นถึงทัศนคติของกลุ่มคนที่เป็นแบบเดียวกันในสังคม

หลังจากนั้นกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ได้รับความนิยมในการนำมาใช้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาและส่วนใหญ่การศึกษาทัศนคติด้วยวิธีการนี้จะเป็นการศึกษาทัศนคติที่มีความสนใจต่อภาษา เช่น งานวิจัยของ Richard Tucker และ Wallace E. Lambert (Wallace Lambert, 1969 cited in Palikupt Deeyoo, 1983) ได้ศึกษาทัศนคติของชนผิวขาวและชนผิวดำที่มีต่อภาษาอังกฤษสำเนียงถิ่นต่างๆ โดยสำเนียงภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี 6 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ประกาศทางวิทยุและโทรทัศน์ 2.กลุ่มชนผิวขาวทางตอนใต้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 3.กลุ่มชนผิวดำทางตอนใต้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 4.กลุ่มชนผิวดำที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจากรัฐมิสซิสซิปปีและกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยฮาวาร์ด 5.กลุ่มนักศึกษาชนผิวดำทางตอนใต้จากรัฐมิสซิสซิปปี 6.กลุ่มศิษย์เก่าจากมหาวิทยาลัยของชนผิวดำ โดยศึกษาจากนักศึกษา 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชนผิวขาวทางเหนือ กลุ่มชนผิวขาวทางตอนใต้ และกลุ่มชนผิวดำทางตอนใต้

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ประกาศทางวิทยุและโทรทัศน์ได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะสูงกว่าทุกกลุ่ม และกลุ่มชนผิวดำทางตอนใต้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะเป็นอันดับที่สอง ในการประเมินคุณลักษณะที่ได้รับการประเมินต่ำสุดจากทุกกลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาวาร์ดจากรัฐมิสซิสซิปปีได้รับการประเมินต่ำสุดในทุกคุณลักษณะ จากผลการวิจัยที่พบในข้างต้นทำให้ทักเกอร์และแลมเบิร์ตสรุปได้ว่า กลุ่มชนผิวขาวและกลุ่มชนผิวดำมีทัศนคติที่แตกต่างกันสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกริเริ่มคิดของคนต่างเชื้อชาติที่มีต่อกันได้

ต่อมา Bruce Fraser (1973 cited in Fasold and Shuy, 1973) ได้นำการศึกษาทัศนคติของชนผิวขาวและชนผิวดำที่มีต่อภาษาถิ่นเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ ทักเกอร์และแลมเบิร์ตที่ได้ศึกษาไว้ นำกลับมาศึกษาอีกครั้งหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อตัดสินว่าเชื้อชาติของผู้พูดมีความสัมพันธ์กับการประเมินผู้พูดหรือไม่ โดยศึกษาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาวาร์ด ทั้งนักศึกษามหาวิทยาลัยและผิวดำ บุคลิกลักษณะและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ใช้ในการประเมินมีจำนวน 9 คุณลักษณะ คือ ความฉลาด ความเป็นมิตร มีการศึกษา สำเนียง ความจริงจัง ความทะเยอทะยาน พรสวรรค์ กล้าตัดสินใจ และความซื่อสัตย์ มีระดับการประเมิน 8 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า มีความคล้ายคลึงกับผลการวิจัยของทักเกอร์และแลมเบิร์ต คือ ภาษาของผู้ประกาศทางวิทยุและโทรทัศน์ได้รับการประเมินสูงสุดในทุกคุณลักษณะ และภาษาของกลุ่มชนผิวดำทางตอนใต้ของรัฐมิสซิสซิปปีได้รับการประเมินต่ำสุดในทุกคุณลักษณะเช่นกัน นอกจากนี้เฟรเซอร์ยังพบผลการศึกษาใหม่ที่มีความแตกต่างจากของทักเกอร์และแลมเบิร์ต คือ ภาษาของชน

ผิวดำที่สำเร็จการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจากรัฐมิสซิสซิปปีและกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะอยู่ในอันดับที่สาม และภาษาของชนผิวขาวทางตอนใต้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะเป็นอันดับที่สี่ โดยผลการประเมินคุณลักษณะนี้มีการสลับอันดับกันเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาของทักเกอร์และแลมเบิร์ต คือ ภาษาของชนผิวขาวทางตอนใต้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะเป็นอันดับที่สาม และภาษาของชนผิวดำที่สำเร็จการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจากรัฐมิสซิสซิปปีและกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดได้รับการประเมินในทุกคุณลักษณะอยู่ในอันดับที่สี่ จากผลการศึกษาที่พบทั้งหมดเฟรเซอร์สรุปได้ว่า ความแตกต่างของการประเมินคุณลักษณะของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับประสบการณ์และทัศนคติที่เป็นแบบเดียวกันของกลุ่มคนในสังคม

Shuy and Williams (1973 cited in Fasold and Shuy, 1973) ได้ศึกษาทัศนคติของกลุ่มคนในสังคมที่มีต่อการเลือกใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงถิ่นต่างๆ ในการสื่อสาร มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อผู้พูดภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ สามารถจัดประเภทมีอะไรบ้าง และความแตกต่างในการประเมินทัศนคติมีความสัมพันธ์กับเชื้อชาติและสถานภาพทางสังคมหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเสียงที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 5 สำเนียง คือ 1.ภาษาอังกฤษสำเนียงดีทรอยต์ (Detroit speech) 2.ภาษาอังกฤษสำเนียงชนผิวขาวทางตอนใต้ (White Southern speech) 3. ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษ (British speech) 4.ภาษาอังกฤษสำเนียงนิโกร (Negro speech) 5. ภาษาอังกฤษสำเนียงมาตรฐาน (Standard speech) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างวัยเด็กที่มีอายุ 10-18 ปี และวัยผู้ใหญ่ที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไป ทั้งชนผิวขาวและผิวดำ เพศชายและเพศหญิง บุคลิกลักษณะและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ใช้ในการประเมินมีจำนวน 12 คุณลักษณะ คือ ฉลาด รูปร่างดี แข็งแรง รวดเร็ว เรียบง่าย มีคุณค่า อุปนิสัยดี สุขภาพดี เอาใจใส่ สุภาพ คิดในแง่ดี และไพเราะ มีระดับการประเมิน 7 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษได้รับการประเมินที่สูงกว่าภาษาอังกฤษสำเนียงอื่นๆ ในทุกคุณลักษณะ ภาษาอังกฤษสำเนียงมาตรฐานกับภาษาอังกฤษสำเนียงนิโกรได้รับการประเมินคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกัน และภาษาอังกฤษสำเนียงมาตรฐานได้รับการประเมินที่สูงกว่าภาษาอังกฤษสำเนียงชนผิวขาวทางตอนใต้ในทุกคุณลักษณะ นอกจากนี้ชายและวิลเลียมส์ยังพบว่า ทัศนคติกับเชื้อชาติมีความสัมพันธ์กัน ส่วนสถานภาพทางสังคมของผู้ประเมินที่มีต่อภาษาพบว่าผู้ประเมินที่มีฐานะทางสังคมสูงจะประเมินให้ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษสูงกว่าภาษาอังกฤษสำเนียงอื่นๆ ในทุกคุณลักษณะ และผู้ประเมินที่มีฐานะทางสังคมต่ำจะประเมินให้

ภาษาอังกฤษสำเนียงดีทรอยต์และภาษาอังกฤษสำเนียงนิโกรสูงกว่าภาษาอังกฤษสำเนียงอื่นๆ ในทุกคุณลักษณะ

สำหรับการศึกษาทัศนคติต่อภาษาโดยการใช้กลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ในประเทศไทย มีงานวิจัยของ Deeyoo Palikupt (1983) ได้ศึกษาเรื่อง Central Thai and Northeastern Thai: A Linguistic and Attitudinal Study เป็นการศึกษาที่ใช้เทคนิคการพรางเสียงคู่กับแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาทัศนคติทางภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน มีวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ 1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะทางภาษาของภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสาน 2. เพื่อศึกษาทัศนคติของคนไทยอีสานและคนกลุ่มอื่นที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยกลางและผู้พูดภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่พูดได้เฉพาะภาษาไทยกลางและกลุ่มที่พูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยอีสานได้ดีเท่ากัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยขอนแก่น บุคลิกลักษณะและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ใช้ในการประเมินมีจำนวน 12 คุณลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี ฉลาด มั่นใจในตัวเอง ทะเยอทะยาน ขยัน ความรับผิดชอบ เป็นผู้นำ เป็นมิตร ซื่อสัตย์ การศึกษาสูง ร่ำรวย และสถานภาพทางสังคมสูง มีระดับการประเมิน 5 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่พูดได้เฉพาะภาษาไทยกลางมีการประเมินผู้พูดกลุ่มภาษาเดียวกันสูงกว่ากลุ่มที่พูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยอีสานได้ดีเท่ากันในทุกคุณลักษณะ ยกเว้นคุณลักษณะขยัน มีน้ำใจ และซื่อสัตย์ ที่ประเมินต่ำกว่าคุณลักษณะอื่นๆ ส่วนกลุ่มที่พูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยอีสานได้ดีเท่ากันมีการประเมินผู้พูดภาษาเดียวกันสูงกว่ากลุ่มที่พูดได้เฉพาะภาษาไทยกลางในทุกคุณลักษณะ ยกเว้นคุณลักษณะรูปร่างหน้าตาดี ฉลาด การศึกษาสูง ร่ำรวย และสถานภาพทางสังคมสูง ฉะนั้นทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีการประเมินที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มประเมินให้กับกลุ่มผู้พูดภาษาเดียวกันสูงกว่ากลุ่มผู้พูดต่างภาษากัน จึงสรุปได้ว่ากลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมสูงจะมีทัศนคติทางด้านบวกต่อกลุ่มและภาษาของตน ส่วนคนที่มีฐานะทางสังคมต่ำจะมีการยอมรับสภาพกลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่า

ต่อมา Deeyoo Srinarawat ได้ทำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษา คือ Language use of the Chinese in Bangkok (1988) มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อศึกษาภาษาจีนที่ใช้ในกรุงเทพมหานคร และศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยและภาษาจีน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้พูดภาษาจีนแต่จีน จำนวน 319 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 5 กลุ่ม โดย

ใช้เกณฑ์ในการศึกษาเป็นตัวกำหนดในการแบ่งกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า คนไทยหรือคนไทยเชื้อสายจีนมีความเหมือนกันทางด้านสถานะและบทบาทความสัมพันธ์ทางสังคม และในการประเมินทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยและภาษาจีน คนไทยเชื้อสายจีนไม่ได้แสดงถึงความแตกต่างต่อการใช้มากนัก แต่เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคนจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยพบว่าการประเมินทัศนคติมีความแตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทัศนคติต่อภาษาด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่อีกมากมาย ซึ่งแต่ละงานวิจัยนั้นนำเอากลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่มารวมเป็นเครื่องมือหลักที่ใช้ในการเก็บข้อมูล และได้นำเอาปัจจัยทางสังคมมาเป็นตัวแปรในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาอีกด้วย ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544: 19) ได้ให้คำนิยามไว้ว่า “ปัจจัยทางสังคม คือ คุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด เช่น อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ ถิ่นที่อยู่อาศัย ชาติพันธุ์ ฯลฯ ปัจจัยเหล่านี้ถือว่าเป็นตัวแปรอิสระ (Independent variable) ซึ่งเป็นตัวแปรที่กำหนดสิ่งอื่นให้มีการแปร”

ดังนั้น ปัจจัยทางสังคมจึงมีผลต่อการศึกษาทัศนคติต่อภาษา เช่น งานวิจัยของ นันทกา วชิรพินพง (2530) ศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาจีนและผู้พูดภาษาจีน ได้กำหนดปัจจัยทางสังคมชาติพันธุ์เป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ศศิธร ธาตุเหล็ก (2541) ศึกษาทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ ได้กำหนดปัจจัยทางสังคมอาชีพเป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา Niramon Chanyam (2002) ศึกษาทัศนคติต่อภาษาทั้ง 4 ถิ่น ได้กำหนดปัจจัยทางสังคมถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ชีระ รุ่งธีระ (2550) ศึกษาทัศนคติต่อผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาฝรั่งเศส ได้กำหนดปัจจัยทางสังคมอายุและเพศเป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา และ จรัลวิไล จรุงญโรจน์, ม.ล. (2556) ศึกษาทัศนคติของนิสิตระดับอุดมศึกษาต่อการใช้ภาษาของอาจารย์ ได้กำหนดปัจจัยทางสังคมระดับการศึกษาเป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษาศึกษาทัศนคติทางภาษาที่มีต่อภาษาจีนและผู้พูดภาษาจีนในกรุงเทพมหานคร ของ นันทกา วชิรพินพง (2530) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติทางภาษาของผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาจีนที่มีต่อภาษาจีนและผู้พูดภาษาจีน ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยและผู้พูดภาษาไทยในกรุงเทพมหานคร ได้กำหนดปัจจัยทางสังคม คือ ชาติพันธุ์ เป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่พูดภาษาไทยได้อย่างเดียวกับกลุ่มภาษาจีนที่พูดได้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทย จำนวน 240 คน จากมหาวิทยาลัย 3 แห่งในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บุคลิกลักษณะ และสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ใช้ในการประเมินมีจำนวน 12 คุณลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี

ฉลาด ความรับผิดชอบ มัธยัสถ์ สุภาพอ่อนโยน ขยันหมั่นเพียร อดทน มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ การศึกษาสูง ร่ำรวย และสถานภาพทางสังคมสูง มีระดับการประเมิน 5 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรไทยประเมินเสียงพูดภาษาไทยและเสียงพูดภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกคุณลักษณะ โดยประเมินให้เสียงพูดภาษาไทยสูงกว่าเสียงพูดภาษาจีน แต่กลุ่มตัวอย่างประชากรจีนประเมินเสียงพูดที่เป็นภาษาไทยกับเสียงพูดที่เป็นภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4 คุณลักษณะ คือ ขยันหมั่นเพียร อดทน การศึกษาสูง และสถานภาพทางสังคมสูง โดยประเมินเสียงพูดภาษาจีนสูงกว่าเสียงพูดภาษาไทย ฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มประเมินผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นความภูมิใจที่มีต่อกลุ่มของตน

การศึกษาเรื่องทัศนคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษของ ศศิธร ธาตุเหล็ก (2541) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรจำแนกตามปัจจัยทางสังคม คือ อาชีพ เป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา แบ่งได้เป็น 4 กลุ่มอาชีพ ได้แก่ อาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้จัดการบริษัท/ห้างร้าน พนักงานขาย/ตัวแทนนายหน้า และพนักงานเสิร์ฟอาหาร

ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติที่มีต่อเสียงพูดภาษาไทยและภาษาไทยปนภาษาอังกฤษทั้งในเรื่องทั่วไปและเรื่องเฉพาะสาขาจำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ชนิดของคำปนไม่ทำให้เกิดทัศนคติที่แตกต่างกันมีเพียงในบางประเด็นเท่านั้นที่แตกต่างกัน คือ มีเพียงกลุ่มอาชีพที่อยู่ในลำดับเกียรติภูมิที่สูงสุดและต่ำสุด คือ กลุ่มอาจารย์มหาวิทยาลัยและกลุ่มพนักงานเสิร์ฟเท่านั้น โดยทั่วไปประเมินให้เสียงพูดทั้ง 4 เสียงแตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ เสียงพูดภาษาไทยปนอังกฤษได้รับการประเมินสูงกว่าเสียงภาษาไทย พบว่า ในเรื่องทั่วไปนั้นเสียงพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษได้รับการประเมินค่าเฉลี่ยสูงกว่าเสียงพูดภาษาไทยใน 6 บุคลิกลักษณะ ได้แก่ ความทันสมัย ความสุภาพอ่อนโยน ความมั่นใจในตัวเอง ความรับผิดชอบ ระดับการศึกษา และฐานะทางสังคม สำหรับเรื่องเฉพาะสาขา เสียงพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษได้รับการประเมินค่าเฉลี่ยสูงกว่าภาษาไทยถึง 9 บุคลิกลักษณะ ยกเว้นเพียงบุคลิกลักษณะด้านความสุภาพอ่อนโยนเท่านั้นที่เสียงพูดภาษาไทยได้รับการประเมินสูงกว่า

การศึกษาเรื่อง A study of language attitude toward Thai dialects and their speakers: a case study of four campuses of Rajamangala Institute of Technology ของ Niramon Chanyam (2002) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติต่อภาษาและต่อผู้พูดภาษาถิ่นต่างๆของตนเองและถิ่นอื่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 297 คน จำแนกตามปัจจัยสังคม คือ ถิ่นที่อยู่อาศัย เป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ วิทยาเขตภาคเหนือ (เชียงใหม่) วิทยาเขตขอนแก่น วิทยาเขตนนทบุรี และวิทยาเขตภาคใต้ (สงขลา) บุคลิกลักษณะและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ใช้ในการประเมินมีจำนวน 11 คุณลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี ฉลาด มั่นใจในตัวเอง ขยัน เป็นผู้นำ มุ่งมั่น ซื่อสัตย์ สุภาพ การศึกษาสูง ร่ำรวย และความเป็นมิตร มีระดับการประเมิน 5 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม มีการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ในด้านบุคลิกลักษณะและสถานภาพสูงสุด ดังนี้ ในการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ กับผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ พบว่ามีการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ สูงกว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ย 3.68 กับ 3.38 ทางด้านการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ กับผู้พูดภาษาไทยถิ่นอีสาน พบว่ามีการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ สูงกว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นอีสานมีค่าเฉลี่ย 3.71 กับ 3.33 ทางด้านการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ กับผู้พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ พบว่ามีการประเมินผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ สูงกว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ มีค่าเฉลี่ย 3.36 กับ 3.34 ส่วนผลในการประเมินผู้พูดภาษาถิ่นต่างๆ มีค่าการประเมินที่แตกต่างกัน

ในด้านการประเมินผลของนักศึกษาแต่ละวิทยาเขตพบว่าทัศนคติที่แต่ละวิทยาเขตมีต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นอีสานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 และทัศนคติที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ที่ระดับ 0.04 และไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้และผู้พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ นั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่าภาษาถิ่นที่ต่างกันมีอิทธิพลต่อความคิดของบุคคลที่มีต่อผู้พูด สามารถสรุปในภาพรวมได้ว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงจะได้รับการประเมินในทางบวกมากกว่าผู้พูดภาษาถิ่นอื่น

การศึกษาทัศนคติทางภาษาที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาฝรั่งเศส ของ ชีระ รุ่งธีระ (2550) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติทางภาษาของนิสิตไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาฝรั่งเศส โดยพิจารณาร่วมกับปัจจัยทางสังคม คือ เพศ เป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ด้วยการกำหนดกลุ่มประชากรที่เป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวน 60 คน เป็นนิสิตคณะกรรมการท่องเที่ยวและการ

โรงแรม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และกลุ่มประชากรทั้งหมดไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสมาก่อน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาไทยได้รับการประเมินคุณลักษณะสูงกว่าผู้พูดภาษาฝรั่งเศส คือ ผู้พูดภาษาไทยมีค่าเฉลี่ย 3.74 และผู้พูดภาษาฝรั่งเศสมีค่าเฉลี่ย 3.67 ทั้งนี้มี 10 คุณลักษณะที่ผู้พูดภาษาไทยได้รับการประเมินสูงกว่าผู้พูดภาษาฝรั่งเศส ได้แก่ มีความรับผิดชอบ ประหยัด สุภาพ ขยันหมั่นเพียร มีความอดทน ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ เป็นมิตร มีระเบียบวินัย และตรงต่อเวลา และคุณลักษณะที่ผู้พูดภาษาไทยได้รับการประเมินต่ำกว่าผู้พูดภาษาฝรั่งเศสมี 5 คุณลักษณะ ได้แก่ หน้าตาดี ฉลาด มีการศึกษาสูง ร่ำรวย และมีฐานะทางสังคมสูง ทั้งนี้เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดพบว่าคุณลักษณะที่ผู้พูดภาษาไทยได้รับการประเมินสูงสุด คือ เป็นมิตร มีค่าเฉลี่ย 4.33 และคุณลักษณะที่ได้รับการประเมินต่ำสุด คือ ร่ำรวย สำหรับคุณลักษณะที่ผู้พูดภาษาฝรั่งเศสได้รับการประเมินสูงสุด คือ มีการศึกษาสูง และคุณลักษณะที่ได้รับการประเมินต่ำสุด คือ หน้าตาดี และกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าภาษาไทยมีความไพเราะมากกว่าภาษาฝรั่งเศส ส่วนความสนใจในการเลือกเรียนจะนิยมเรียนภาษาฝรั่งเศสมากกว่าภาษาไทยเพราะมีประโยชน์ในการทำงาน

จากงานวิจัยในข้างต้น พบว่า ผลการวิจัยที่พบมีความสอดคล้องกับหลายๆงานวิจัย เช่น งานวิจัยของ Lambert (1972); Bruce Fraser (1973 cited in Fasold and Shuy, 1973); Shuy and Williams (1973 cited in Fasold and Shuy); Palikupt (1983) ฯลฯ ที่สรุปได้ว่า กลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมสูงจะมีทัศนคติทางด้านบวกต่อกลุ่มและภาษาของตน ส่วนคนที่มีฐานะทางสังคมต่ำจะมีการยอมรับสภาพกลุ่มคนที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่า

นอกจากนี้ การศึกษาทัศนคติต่อภาษาด้วยกลวิธีเทคนิคการพรงเสียงคู่ยังสามารถนำกลวิธีนี้มาใช้ในการศึกษาทัศนคติในฐานะที่เป็นตัวแปรหนึ่งต่อการใช้ภาษา โดยนำเอากลวิธีนี้มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา เช่น งานวิจัยเรื่องทัศนคติของนิสิตระดับอุดมศึกษาต่อการใช้ภาษาของอาจารย์ ของ จรัสวิไล จรูญโรจน์, ม.ล. (2556) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของนิสิตต่อการใช้ภาษาของอาจารย์ในด้านต่างๆ เปรียบเทียบกัน ใน 4 ด้านต่อไปนี้ 1.ด้านการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการกับเป็นทางการ 2.ด้านการใช้ภาษาเรียกนิสิตด้วยชื่อเล่นกับชื่อจริง 3.ด้านการใช้คำลงท้ายบอกความรู้สึกตรงตามเพศของตนเองกับตรงตามเพศของนิสิต 4.ด้านการใช้คำบอกนุรุษที่หนึ่งแตกต่างกัน และกำหนดปัจจัยทางสังคม คือ ระดับการศึกษา เป็นตัวแปรที่ใช้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกนิสิตเป็นระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตปริญญาตรีและนิสิตบัณฑิตศึกษามีทัศนคติต่ออาจารย์ที่ใช้ภาษาแบบทางการมีลักษณะในด้านความสุภาพ ความฉลาด สถานะทางสังคม หน้าตา และความซื่อสัตย์สูงกว่าอาจารย์ที่ใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ และนิสิตปริญญาตรีมีทัศนคติต่ออาจารย์ที่เรียกนิสิตด้วยชื่อจริงมีลักษณะในด้านความสุภาพ ความฉลาด สถานะทางสังคม หน้าตา และความซื่อสัตย์สูงกว่าอาจารย์ที่เรียกนิสิตด้วยชื่อเล่น ส่วนนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีทัศนคติต่ออาจารย์ที่เรียกนิสิตด้วยชื่อจริงมีลักษณะในด้านความสุภาพ ความฉลาด สถานะทางสังคมสูง และอาจารย์ที่เรียกนิสิตด้วยชื่อและชื่อเล่นได้รับการประเมินด้านหน้าตาดีและความซื่อสัตย์เท่ากัน และนิสิตทั้งสองระดับมีทัศนคติที่ดีในภาพรวมต่ออาจารย์ทั้งชายและหญิงที่ใช้คำลงท้ายบอกความสุภาพตามเพศของตน นอกจากนี้ นิสิตทั้งสองระดับมีทัศนคติในภาพรวมต่ออาจารย์ทั้งชายและหญิงที่เรียกตนเองว่า “อาจารย์” ดีกว่าเรียกตนเองว่า “ครู” และ “ดิฉัน/ผม” ซึ่งลักษณะที่ได้รับการประเมิน คือ ด้านความสุภาพ ความฉลาด การมีหน้าตาที่ดี และความซื่อสัตย์ ในระดับที่สูงกว่าอาจารย์เรียกตนเองว่า “ครู”

จากการตรวจเอกสารทั้งหมดในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การศึกษาทัศนคติต่อภาษาที่กำหนดปัจจัยทางสังคมสามารถสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่มีต่อภาษาและผู้พูดภาษานั้นๆ ได้

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในบทนี้กล่าวถึงวิธีการวิจัยที่ใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วน คือ ส่วนที่ว่าด้วยกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ทดลองการเก็บข้อมูล วิธีการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้ นำมาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยจำนวน 500 คน อาศัยอยู่ในสังคมเมือง คือ ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดนครปฐม

จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คนดังกล่าว เมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศมี 2 เพศ คือ เพศชายกับเพศหญิง และจำแนกตามตัวแปรอายุมี 2 กลุ่มอายุ คือ มีอายุระหว่าง 18-22 ปี กับ 38-42 ปี แบ่งกลุ่มละเท่าๆกัน จะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เพศชาย มีอายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 125 คน

กลุ่มที่ 2 เพศชาย มีอายุระหว่าง 38-42 ปี จำนวน 125 คน

กลุ่มที่ 3 เพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 125 คน

กลุ่มที่ 4 เพศหญิง มีอายุระหว่าง 38-42 ปี จำนวน 125 คน

เหตุที่ผู้วิจัยกำหนดช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างให้มีความห่างระหว่างกลุ่มของช่วงอายุ 20 ปี ก็เพื่อแยกอายุของกลุ่มตัวอย่างให้มีความชัดเจน และแยกอายุของกลุ่มตัวอย่างตามความนิยมของคนไทยทางด้านการศึกษาและความบันเทิงต่างๆของภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่ได้รับความนิยมใน

ช่วงเวลาที่แตกต่างกัน คือ ภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมนประมาณ พ.ศ. 2524 ส่วนภาษาเกาหลีได้รับความนิยมนประมาณ พ.ศ. 2544 ซึ่งมีความห่างของช่วงความนิยมนประมาณ 20 ปี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดช่วงอายุระหว่างกลุ่มตามข้างต้น

ผู้วิจัยได้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Yamane (Taro Yamane, 1973 อ้างใน ธีรวุฒิ เอกะกุล, 2550) เพราะเป็นสูตรการคำนวณที่มีการพิจารณาระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ที่ระดับ 0.05 หรือ 0.01 ไว้ในการคำนวณด้วย สูตรมีดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

ผู้วิจัยนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการคำนวณประชากรมาจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2553) ได้รวบรวมสถิติประชากรของคนไทยปี พ.ศ. 2555 โดยแบ่งแยกรายละเอียดตามจังหวัดที่มีอยู่ทั้งหมดภายในประเทศไทย จำแนกช่วงห่างระหว่างกลุ่มอายุของประชากรไว้ 5 ช่วงปี และได้กำหนดช่วงอายุไว้ เช่น 15-19 ปี, 20-24 ปี, 35-39 ปี และ 40-44 ปี ซึ่งช่วงอายุที่พบนี้ไม่ตรงกับช่วงอายุที่ได้กำหนดไว้ในงานวิจัยนี้ซึ่งกำหนดไว้ที่ 18-22 ปี และ 38-42 ปี

ผู้วิจัยจึงนำช่วงกลุ่มอายุของจำนวนประชากรที่คาบเกี่ยวกับช่วงกลุ่มอายุที่ใช้ในงานวิจัยนี้มารวมกัน คือ ช่วงอายุระหว่าง 15-19 ปีกับ 20-24 ปี และ 35-39 ปีกับ 40-44 ปี ดังนั้นจะได้ช่วงกลุ่มอายุของจำนวนประชากรที่มีความห่างของช่วงอายุเท่ากับ 10 ปี ในขณะที่ช่วงอายุที่ผู้วิจัยกำหนดใช้ในการทดลองมีความกว้างช่วงละ 5 ปี อีกทั้งยังอยู่กึ่งกลางพอดีระหว่างช่วงชั้นที่กว้าง 10 ปีนี้ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำจำนวนประชากร 6 จังหวัดที่มีอายุอยู่ระหว่าง 15-24 ปี และ 35-44 ปีมาหารสองเพื่อประมาณให้เป็นจำนวนประชากรที่มีอายุ 18-22 ปี และ 38-42 ปีสำหรับงานวิจัยนี้

จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่าในปี พ.ศ. 2555 ใน 6 จังหวัดที่ทำการศึกษามีประชากรอายุ ระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 1,798,076 คน และ 35-44 ปี จำนวน 1,466,818 คน เมื่อหารสองแล้วประมาณได้ว่าคนไทยที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี มีจำนวน 733,409 คน ส่วนคนไทยที่มีอายุระหว่าง 38-42 ปี มีจำนวน 899,038 คน จำนวนประชากรโดยประมาณทั้งสองช่วงอายุรวมกันแล้วมีจำนวนเท่ากับ 1,632,447 คน ผู้วิจัยจึงนำจำนวนประชากรที่ได้มาคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane ได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

$$n = \frac{1,632,447}{1 + 1,632,447(0.05)^2}$$

$$n = \frac{1,632,447}{4081.195}$$

$$n = 399.992$$

$$n \approx 400$$

ดังนั้นจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้จึงเท่ากับประมาณ 400 คน หมายความว่าในงานวิจัยนี้หากจะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ผลไปอนุมานใช้กับประชากรได้นั้น ผู้วิจัยจะต้องเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 400 คน โดยในที่นี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 500 คน

ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยการกำหนดเกณฑ์ (Accidental quota sampling) (Dixon, Bouma, and Atkinson, 1987: 138-139) คือ การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ได้เจาะจงว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นจะเป็นกลุ่มคนหรือบุคคลใดในสังคมเพียงแต่มีอายุและเพศตรงตามที่ได้กำหนดไว้สามารถเป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาได้

วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยการกำหนดเกณฑ์เป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างมากโดยเฉพาะกับการศึกษาทัศนคติต่อภาษาของกลุ่มตัวอย่างประชากร เพราะสามารถลด

ความอคติ ความความลำเอียง หรือความไม่แน่นอนของความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั้งหมด 3 อย่าง ดังนี้

1. ตัวอย่างเสียง

ผู้วิจัยใช้ตัวอย่างเสียงในการเก็บข้อมูลจำนวนทั้งหมด 4 ภาษา คือ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาจีน และภาษาไทย มีความยาวเสียงของแต่ละตัวอย่างเสียงประมาณ 40 วินาที โดยตัวอย่างเสียงภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีมาจากผู้พูดชาวญี่ปุ่น ชื่อ Mr.Yuji Fujihara อายุ 34 ปี เพศชาย การศึกษาระดับปริญญาโท เป็นชาวญี่ปุ่นโดยกำเนิด อาศัยอยู่ที่จังหวัดนางาโนะ ประเทศญี่ปุ่น ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ (Native Speaker) นอกจากนี้ยังศึกษาภาษาอังกฤษและภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศ

ส่วนตัวอย่างเสียงภาษาจีนกับภาษาไทย ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นเสียงกั้นระหว่างตัวอย่างเสียงภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีเท่านั้น เพื่อเป็นการพรางเสียงไม่ให้กลุ่มตัวอย่างสังเกตได้ว่าตัวอย่างเสียงภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีมาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนเดียวกัน และไม่นำตัวอย่างเสียงภาษาจีนกับภาษาไทยมาใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย

ตัวอย่างเสียงภาษาเกาหลีที่พูดโดยผู้พูดชาวญี่ปุ่นได้รับการตรวจสอบความถูกต้องว่าสำเนียงที่ใช้ตรงตามมาตรฐานเหมือนกับเจ้าของภาษาหรือไม่นั้น ได้รับการตรวจสอบภาษาจากอาจารย์อึนจอง โด (Eun Jung Do) และผู้ช่วยศาสตราจารย์สิทธิณี ธรรมชัย ทั้งสองท่านเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์อึนจอง โด เป็นเจ้าของภาษา (Native Speaker) จึงสามารถตัดสินได้อย่างแน่ชัดว่าตัวอย่างเสียงภาษาเกาหลีที่อ่านและบันทึกเสียงนำมาเป็นตัวอย่างเสียงโดยชาวญี่ปุ่นนี้เป็นเสียงที่ชัดเจนราวกับเสียงที่มาจากผู้พูดภาษาเกาหลีจริง

ผู้วิจัยได้คัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้สำหรับบันทึกเสียงเพื่อนำมาเป็นตัวอย่างเสียงของการศึกษาครั้งนี้จากหนังสือรวมคำศัพท์ ฝึกสนทนา และบทเรียนต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั้งภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และภาษาจีนที่มีความคล้ายคลึงกันของความหมายและใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 16 ถ้อยคำ พร้อมคำแปลภาษาไทย ดังนี้

こんにちは。 , ありがとうございます。 ,
 おねがいします。 , さよなら。 , まあまあです。 ,
 どういたしまして。 , 大丈夫です。 ,
 ごめんなさい。 , はい。 , いいえ。 , たぶん。 , 今日。 ,
 明日。 , 今。 , いつ? , お元気ですか。 (ภาษาญี่ปุ่น)

안녕하세요. , 감사합니다. , 제발. , 안녕히. , 그저 그래요. ,
 천만에요. , 문제 없어요. , 미안합니다. , 예. , 아니요. ,
 아마도. , 오늘. , 내일. , 지금. , 언제? 어떻게 지내십니까?
 (ภาษาเกาหลี)

你好。谢谢你。请。再见。慢慢的,不着慌地。不要紧。
 没问题! 对不起。是。不是。也许。今天。明天。现在。
 什么时候。 你好吗? (ภาษาจีน)

สวัสดี, ขอบคุณ, ได้โปรด, ขอโทษ, ลาก่อน, ไม่เป็นไร, ไม่มีปัญหา, เรื่อยๆ, ใช่, ไม่ใช่,
 อาจใช่, เมื่อไหร่, ตอนนี้, วันนี้, พรุ่งนี้, คุณเป็นอย่างไรบ้าง

เหตุที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกถ้อยคำในข้างต้นนำมาบันทึกเสียง เพราะสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาแล้ว การออกเสียงเป็นคำหรือข้อความสั้นๆ ให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาทำได้ง่ายกว่าการออกเสียงเป็นประโยคหรือข้อความยาวๆ อีกทั้งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการใช้เพียงตัวอย่างเสียงพูดที่เป็นภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีโดยไม่คำนึงถึงความหมายหรือการใช้ภาษาในการสนทนาจริง ดังนั้นการใช้ตัวอย่างเสียงที่เป็นหรือประโยคสั้นๆจึงไม่มีผลแตกต่างจากการใช้ประโยคหรือข้อความยาวๆ

2. แบบประเมินบุคลิกลักษณะ

เป็นแบบประเมินสำหรับการวัดทัศนคติหรือประเมินทัศนคติแบบทางอ้อมของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี ผู้วิจัยได้นำกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ (matched-guise technique) ของ Wallace E. Lambert มาใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ โดยพิจารณาประเมินบุคลิกลักษณะจากเสียงที่ได้ฟัง และกลุ่มตัวอย่างจะได้ฟังตัวอย่างเสียงทีละเสียง โดยกลุ่มตัวอย่างจะไม่ทราบว่าตัวอย่างเสียงที่ได้ฟังนั้นมาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนเดียวกัน

แบบประเมินบุคลิกลักษณะที่ใช้ในการประเมินตัวอย่างเสียง มีลักษณะเป็นตารางเท่ากับจำนวนตัวอย่างเสียงก็จะมีทั้งหมด 4 ตาราง ส่วนภายในแต่ละตารางมีจำนวน 10 บุคลิกลักษณะ ได้แก่ รูปร่างหน้าตาดี ความฉลาด ความมั่นใจในตัวเอง ความขยัน ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความเป็นมิตร ความซื่อสัตย์ มีการศึกษาสูง และความร่ำรวย ดังนี้

รูปร่างหน้าตาดี	5	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
ฉลาด	5	4	3	2	1	โง่
มั่นใจในตัวเอง	5	4	3	2	1	ไม่มั่นใจในตัวเอง
ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
มีความรับผิดชอบ	5	4	3	2	1	ไม่มีความรับผิดชอบ
เป็นผู้นำ	5	4	3	2	1	เป็นผู้ตาม
เป็นมิตร	5	4	3	2	1	ไม่เป็นมิตร
ซื่อสัตย์	5	4	3	2	1	คดโกง
มีการศึกษาสูง	5	4	3	2	1	มีการศึกษาค่ำ
ร่ำรวย	5	4	3	2	1	ยากจน

การแบ่งระดับของการให้คะแนนตามมาตราประเมินค่า (rating scale) ซึ่งกำหนดค่าคะแนนไว้ที่ 1-5 จำนวน 5 ช่วงคะแนน ของความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ คะแนนระดับ 5 มีความเห็นด้วย คะแนนระดับ 4 ค่อนข้างเห็นด้วย คะแนนระดับ 3 เป็นกลาง คะแนนระดับ 2 ค่อนข้างไม่เห็นด้วย และคะแนนระดับ 1 ไม่เห็นด้วย ตามลำดับ

ตัวอย่างเช่น หลังจากที่ท่านได้ฟังตัวอย่างเสียงและจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้บอกภาษาจากตัวอย่างเสียงที่ท่านได้ฟังเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถ้าหากท่านเห็นด้วยกับบุคลิกลักษณะในข้างต้นเป็นอย่างมากให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่องหมายเลข 5 ดังนี้

รูปร่างหน้าตาดี	☒	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
-----------------	-------------------------------------	---	---	---	---	------------------------

3. แบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามที่ใช้วัดหรือประเมินทัศนคติแบบทางตรงที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง เป็นการสอบถามทางด้านความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของคนไทยในสังคมยุคปัจจุบัน ซึ่งจะใช้สอบถามหลังจากผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละท่านได้ประเมินแบบประเมินบุคลิกลักษณะเรียบร้อยแล้ว เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นของตนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีได้อย่างเต็มที่ มีจำนวนทั้งหมด 2 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1 เป็นการสอบถามความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

ข้อที่ 2 เป็นการสอบถามความชื่นชอบของภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

การทดลองการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำวิจัยนำร่อง (Pilot study) เกี่ยวกับการศึกษาทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นและความแม่นยำของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถาม รวมไปถึงวิธีการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือมากที่สุด

ในการทำวิจัยนำร่อง ผู้วิจัยได้ทดลองเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายจำนวน 10 คนและเพศหญิงจำนวน 10 คน รวมทั้งหมด 20 คน มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ในการเก็บข้อมูลจะให้กลุ่มตัวอย่างได้ฟังตัวอย่างเสียงจำนวนทั้งหมด 4 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาเกาหลี ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ตามลำดับ โดยเป็นถ้อยคำเดียวกันกับที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจริง มีความยาวเสียงประมาณตัวอย่างเสียงละ 40 วินาที ให้กลุ่มตัวอย่างฟังทีละ 1 ตัวอย่างเสียงแล้วจึงเริ่มทำแบบ

ประเมินบุคลิกลักษณะ โดยให้จินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียงที่ได้ฟังจนครบทั้ง 4 ภาษา และเมื่อทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงเริ่มทำแบบสอบถามทางด้านความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการคัดแยกในส่วนของแบบประเมินบุคลิกลักษณะที่เป็นตัวอย่างเสียงภาษาไทยและภาษาจีนออก เพราะไม่ได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นเพียงแค่การพรางกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น และตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจำนวน 20 ชุด ซึ่งความสมบูรณ์ของข้อมูลนั้นกลุ่มตัวอย่างจะทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถามครบทุกข้อโดยไม่มี การเว้นว่างไว้

ผลการวิจัยนำร่อง พบว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี มีทัศนคติทางอ้อมในทางที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี และใน ส่วนที่ได้จากแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง ทางด้าน ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี พบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความสนใจเลือก ศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี เพราะประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และมีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านเทคโนโลยีและมีประโยชน์อย่างมากในการศึกษา ติดต่อสื่อสาร ทางธุรกิจ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีประโยชน์ต่ออนาคต ทำให้หน้าที่การงานมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ส่วนทางด้านความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี พบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความช ีชอบในภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี เพราะภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์และเป็นภาษาที่เริ่ม จะมีอิทธิพลต่อโลกในอนาคตซึ่งจะช่วยให้เรามีอาชีพที่มีรายได้ดีมากขึ้น นอกจากนี้ภาษาญี่ปุ่นยัง สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หลากหลายกว่าภาษาเกาหลี เนื่องจากในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมี ความก้าวหน้าทางการศึกษา เทคโนโลยี สังคม และเศรษฐกิจมากกว่าประเทศเกาหลี

ปัญหาที่พบในการทำวิจัยนำร่อง ในการทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะ คือ กลุ่มตัวอย่าง บางคนไม่ค่อยเข้าใจถึงวิธีการทำแบบประเมิน ผู้วิจัยจึงต้องอธิบายเพิ่มเติมตลอดจนยกตัวอย่างถึง วิธีการทำแบบประเมินให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และในส่วนของ การตอบแบบสอบถามที่มีต่อ ภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีจำนวน 2 ข้อ คือ ความสนใจเลือกศึกษา และความชื่นชอบที่มีต่อ ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี พบว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนมีการเขียนคำตอบที่ไม่ตรงคำถามและไม่ อ่านคำชี้แจงให้ละเอียดหรือเขียนคำตอบโดยใช้ข้อความที่ไม่สุภาพ หรือบางคนตอบคำถามไม่ ครบถ้วนเนื่องด้วยความเร่งรีบและมีเวลาไม่มากพอ

หลังจากที่พบปัญหาในการทำวิจัยนำร่อง ผู้วิจัยจึงนำข้อบกพร่องทั้งหมดมาปรับปรุงในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลและวิธีการเก็บข้อมูลให้มีความกระชับ รัดกุม และชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์มากที่สุด

วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยการกำหนดเกณฑ์ จากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้กำหนดเพศและอายุไว้ในข้างต้น จำนวนทั้งหมด 500 คน โดยอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร

เมื่อได้พบกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้กำหนดเกณฑ์เอาไว้แล้วในเบื้องต้น ถ้าหากว่ากลุ่มตัวอย่างสะดวกและเต็มใจทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงเริ่มเก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้กรอกข้อมูลส่วนตัวในเบื้องต้นแล้ว หลังจากนั้นจึงนำตัวอย่างเสียงที่ได้ทำการบันทึกจากเครื่องบันทึกเสียงจำนวน 4 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาเกาหลี ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น เปิดให้กลุ่มตัวอย่างฟังตามลำดับ มีความยาวของแต่ละตัวอย่างเสียงประมาณ 40 วินาที ทำการเปิดทีละตัวอย่างเสียงตามลำดับในข้างต้น โดยเปิดทีละตัวอย่างเสียงให้กลุ่มตัวอย่างฟังจากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้บอกภาษาจากตัวอย่างเสียงที่ได้ฟังแล้วประเมินในแบบประเมินบุคลิกลักษณะทีละตัวอย่างเสียงจนครบทั้งหมด 4 ภาษา

ในบางครั้งของการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะทำการสลับตำแหน่งของการเปิดตัวอย่างเสียงโดยไม่เรียงลำดับการเปิดตัวอย่างเสียงตามข้างต้น เช่น เปิดตัวอย่างเสียงภาษาเกาหลี ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย ตามลำดับ หรือเปิดตัวอย่างเสียงภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย และภาษาเกาหลี เป็นต้น เพราะอาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนอาจมีความตั้งใจในการประเมินเสียงที่ได้ฟังในตอนต้นมากกว่าตอนท้าย หากผู้วิจัยเปิดตัวอย่างเสียงเรียงลำดับแบบเดียวกันในทุกครั้งก็จะทำให้มีตัวอย่างเสียงบางเสียงที่ได้รับการประเมินด้วยความตั้งใจมากกว่าอีกตัวอย่างเสียงหนึ่ง และการสลับการเปิดตัวอย่างเสียงจะช่วยคละให้แต่ละตัวอย่างเสียงได้รับการประเมินด้วยความตั้งใจในระดับที่เท่าๆกัน

ในระหว่างการเก็บข้อมูลทุกครั้งผู้วิจัยได้มีการจดบันทึกการเปิดสลับตัวอย่างเสียงและจดบันทึกวันที่ของการออกเก็บข้อมูลในแต่ละวัน ดังนี้

วันที่ 1 สิงหาคม 2556 เปิดตัวอย่างเสียงภาษาไทย ภาษาเกาหลี ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ตามลำดับ

วันที่ 2 สิงหาคม 2556 เปิดตัวอย่างเสียงภาษาเกาหลี ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย ตามลำดับ

วันที่ 3 สิงหาคม 2556 เปิดตัวอย่างเสียงภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย และภาษาเกาหลี ตามลำดับ

วันที่ 4 สิงหาคม 2556 เปิดตัวอย่างเสียงภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย ภาษาเกาหลี และภาษาจีน ตามลำดับ

ผู้วิจัยได้จดบันทึกวันที่และการเปิดสลับตัวอย่างเสียงเช่นนี้ทุกวันเป็นไปตามลำดับตามข้างต้น และหมุนเวียนจบครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา โดยให้ตัวอย่างเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนเป็นตัวอย่างเสียงที่คั่นกลางระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีเสมอ และในทุกวันหลังจากที่เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลและคัดแยกข้อมูลที่ได้มาได้ทันที เพื่อความแม่นยำและป้องกันการคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากกลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะ จนครบทั้ง 4 ภาษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างเริ่มทำแบบสอบถามทางด้านความสนใจในการศึกษาและความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี จำนวนทั้งหมด 2 ข้อ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงผลของตนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีในสังคมยุคปัจจุบัน เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบประเมินและคืนแบบประเมินบุคลิกลักษณะกับแบบสอบถามให้ผู้วิจัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลให้มีครบถ้วนสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 794 คน มีแบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถาม จำนวน 500 ชุดที่มีความสมบูรณ์ และอีกจำนวน 294 ชุดเป็นแบบสอบถามที่ไม่มีความสมบูรณ์

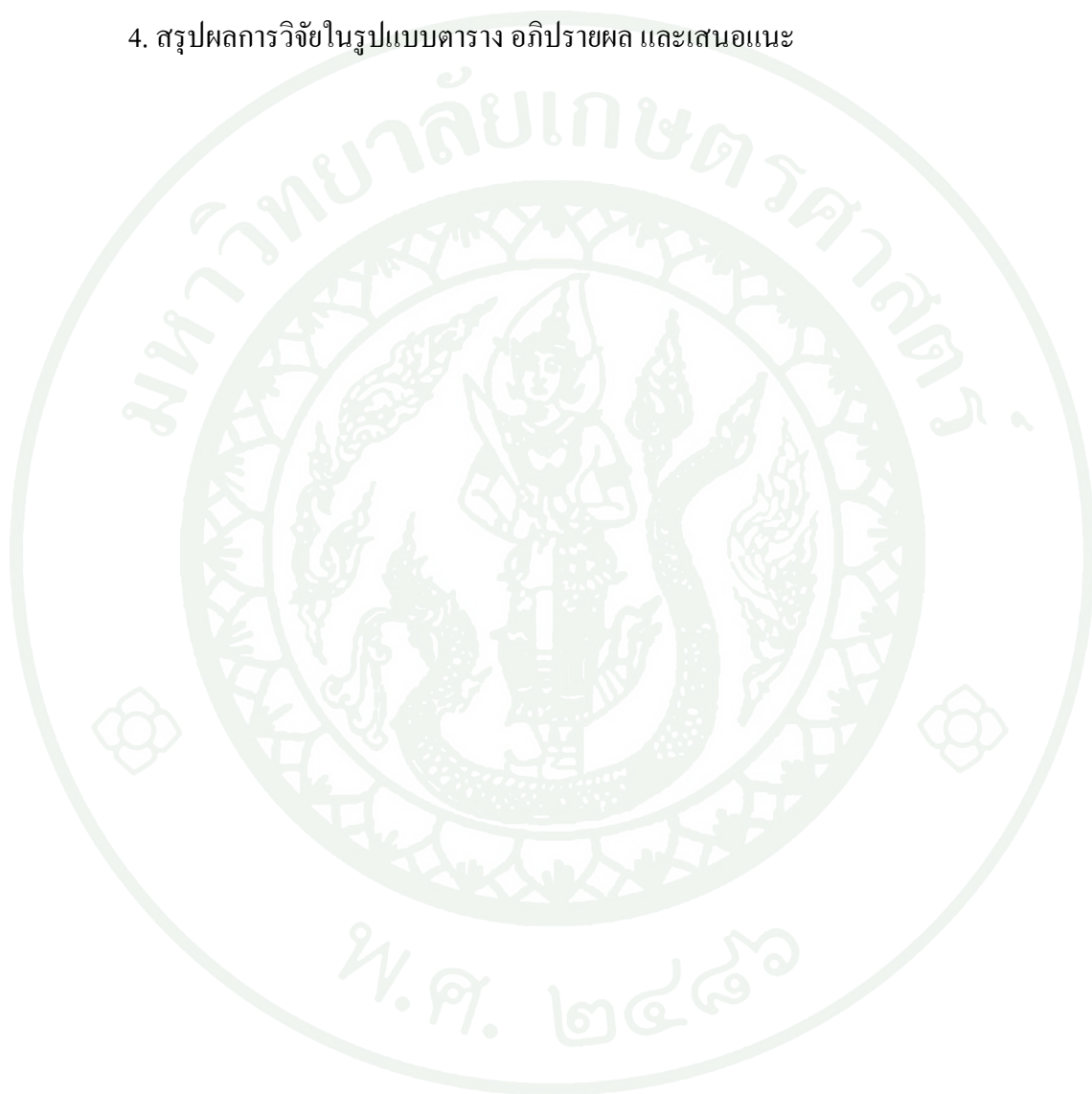
ผู้วิจัยนำแบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถาม จำนวน 500 ชุดที่มีความสมบูรณ์ของข้อมูลมาตรวจสอบรายละเอียด ซึ่งความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีลักษณะดังนี้ กลุ่มตัวอย่างต้องทำแบบประเมินครบทั้งสองส่วนและครบทุกข้อตามที่ได้ชี้แจงไว้ในรายละเอียดก่อนการลงมือทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะและแบบสอบถาม โดยในส่วนของแบบประเมินบุคลิกลักษณะ กลุ่มตัวอย่างจะต้องไม่ใส่เครื่องหมายในช่องค่าคะแนนเดียวกันทั้งหมด เช่น ใส่เครื่องหมายในช่องหมายเลข 3 เหมือนกันทั้งหมดจนครบทั้ง 10 ข้อ เป็นต้น ส่วนแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบคำถามครบทั้ง 2 ข้อตามที่ได้ระบุไว้ในคำชี้แจง ถ้าหากผู้วิจัยพบข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจะคัดแยกออกทันที ถือว่าข้อมูลนั้นไม่มีความสมบูรณ์และไม่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากนั้นผู้วิจัยจะดำเนินเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความสมบูรณ์และครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 500 คนที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

หลังจากนั้นผู้วิจัยจะทำการคัดแยกในส่วนของแบบประเมินบุคลิกลักษณะที่เป็นภาษาไทยและภาษาจีนออกไป เพราะไม่ได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากภาษาไทยและภาษาจีนเป็นเสียงที่นำมาใช้ในการพรางกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีเท่านั้น

2. นำข้อมูลจากการประเมินบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี จากมาตราประเมินค่า โดยกำหนดค่าคะแนนไว้ที่ 1-5 จำนวน 5 ช่วงคะแนน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยจากคะแนนที่ได้กำหนดไว้ในแบบเก็บข้อมูล จากนั้นจึงทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของความแตกต่างของทัศนคติของกลุ่มคนที่มีอายุและเพศต่างกันต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยการทดสอบความแตกต่างด้วยค่า T-test เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ และได้กำหนดระดับนัยสำคัญ (significant level) ไว้ที่ 0.05

3. สำหรับข้อมูลจากแบบสอบถามทางด้านความสนใจในการศึกษาและความชื่นชอบในภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยในส่วนที่เป็นการแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยจะนำความคิดเห็นทั้งหมดมาสรุปเป็นผลรวม และใช้ Chi-square เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ และได้กำหนดระดับนัยสำคัญไว้ที่ 0.05 เช่นกัน

4. สรุปผลการวิจัยในรูปแบบตาราง อภิปรายผล และเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคมนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย และที่มีอายุระหว่าง 38-42 ปี ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่ากลุ่มคนที่มีอายุมาก จำนวน 500 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตามเพศและอายุในจำนวนเท่าๆกัน คือ กลุ่มละ 125 คน

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทัศนคติทางอ้อมที่ได้จากการใช้กลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ (matched-guise technique) โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี เพื่อศึกษาว่าทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีจะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ตามตัวแปรดังกล่าว นอกจากนี้ยังศึกษาทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีด้วย โดยทัศนคติทางตรงเป็นข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามปลายเปิดจำนวนทั้งหมด 2 ข้อ

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยจำแนกออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน และทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี ดังต่อไปนี้

ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน

ผู้วิจัยนำข้อมูลทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีนำมาจัดระเบียบข้อมูลจำแนกตามตัวแปรอายุเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมาก ต่อไปนี้จะกล่าวถึงทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

1. ทักษะการฟังของคนไทยกลุ่มอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

ทักษะการฟังของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุน้อย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ทักษะการฟังโดยภาพรวมของคนไทยกลุ่มอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

ผลการประเมินบุคลิกลักษณะต่างๆจากตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นกับตัวอย่างเสียงพูดภาษาเกาหลี ด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ พบว่า ไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทักษะที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น โดยสังเกตจากค่าเฉลี่ยรวมพบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยประเมินทักษะการฟังที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีค่าเฉลี่ย 3.56 และประเมินทักษะการฟังที่มีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าที่ 3.22

แม้ว่าจากค่าคะแนนจะดูเหมือนว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทักษะโดยภาพรวมต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี (ซึ่งตรงข้ามกับสมมุติฐาน) แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.17$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทักษะที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยทักษะการฟังของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

n = 250	กลุ่มคนที่มีอายุน้อย			df = 9	
	ต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ต่อผู้พูดภาษาเกาหลี	เฉลี่ยต่าง	t	p
	mean	mean			
รวม	3.56	3.22	0.34	1.54	0.17

เนื่องจากผลข้างต้นเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 250 คน หากต้องการทราบรายละเอียดเป็นรายบุคคลว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยเท่าไรที่มีทักษะเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐานจะต้องพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าคะแนน

ทัศนคติโดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีสูงกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่สาม คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่สี่ คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และกลุ่มที่ห้า คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

จากกลุ่มตัวอย่างคนไทยที่มีอายุน้อยจำนวน 250 คน กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 14 คน (ร้อยละ 5.6) ที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 37 คน (ร้อยละ 14.8) ที่มีทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 3 มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 8.4) ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองไม่แตกต่างกัน กลุ่มที่ 4 มีจำนวน 74 คน (ร้อยละ 29.6) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ และกลุ่มที่ 5 มีจำนวน 104 คน (ร้อยละ 41.6) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินแบบไม่มีนัยสำคัญทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 2, กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 5 มารวมกันจะมีจำนวนถึง 162 คน (ร้อยละ 64.8) ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างคนไทยที่มีอายุน้อยส่วนมากถึงร้อยละ 64.8 ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเพียงร้อยละ 5.6 เท่านั้นที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุน้อยที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

กลุ่มที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุน้อยที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี	
1	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	14 (5.6%)
2	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	37 (14.8%)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กลุ่มที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุน้อยที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี	
3	ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	21 (8.4%)
4	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	74 (29.6%)
5	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	104 (41.6%)

1.2 ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยกลุ่มอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี จำแนกตามบุคลิกลักษณะ

เมื่อพิจารณาแต่ละบุคลิกลักษณะของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีในทุกๆลักษณะ ได้แก่ รูปร่างหน้าตาดี มีความฉลาด มีความมั่นใจในตัวเอง มีความขยัน มีความรับผิดชอบ มีความเป็นผู้นำ มีความเป็นมิตร มีความซื่อสัตย์ มีการศึกษาสูง และมีความร่ำรวย เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้วก็พบว่ามีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติในทุกๆลักษณะด้วย ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

บุคลิกลักษณะ	กลุ่มคนที่มีอายุน้อย				t	p
	ต่อผู้พูด	ต่อผู้พูด	เฉลี่ยต่าง			
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี				
mean	mean					
1. รูปร่างหน้าตาดี – รูปร่างหน้าตาไม่ดี	3.46	3.28	0.18*	2.25	0.01	
2. ฉลาด – โง่	3.71	3.22	0.49*	7.21	0.00	
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มี ความมั่นใจในใจตัวเอง	3.60	3.42	0.18*	2.20	0.01	
4. ขยัน – ขี้เกียจ	3.59	3.19	0.40*	5.45	0.00	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

บุคลิกลักษณะ	กลุ่มคนที่มีอายุน้อย			t	p
	ต่อผู้พูด	ต่อผู้พูด	เฉลี่ยต่าง		
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี			
mean	mean				
5. มีความรับผิดชอบ – ไม่มี ความรับผิดชอบ	3.59	3.24	0.35*	4.75	0.00
6. ความเป็นผู้นำ – ความเป็น ผู้ตาม	3.56	3.04	0.52*	6.27	0.00
7. ความเป็นมิตร-ไม่เป็นมิตร	3.55	3.36	0.19*	2.25	0.01
8. มีความซื่อสัตย์ – คดโกง	3.34	3.20	0.14*	2.03	0.02
9. มีการศึกษาสูง– มีการศึกษาต่ำ	3.73	3.45	0.28*	3.84	0.00
10. มีความร่าเริง – ขากจน	3.36	3.20	0.16*	2.14	0.02

หมายเหตุ: ค่าเฉลี่ยต่างที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นกับเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าเฉลี่ยต่างที่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นกับเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่สอดคล้องกับสมมติฐาน

* มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

จากผลการประเมินในข้างต้น แม้ในสมมติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่า แต่ละบุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมินผลเป็นอย่างไร แต่จากการพิจารณาแต่ละบุคลิกลักษณะ พบว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมด ทำให้มองเห็นว่าทัศนคติของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีภาพรวมเป็นไปในทิศทางที่ตรงข้ามกับสมมติฐาน

2. ทักษะคติทางอ้อมของคนไทยกลุ่มอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

ทักษะคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุมาก มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ทักษะคติทางอ้อมโดยภาพรวมของคนไทยกลุ่มอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

ผลการประเมินบุคลิกลักษณะต่างๆจากตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นกับตัวอย่างเสียงพูดภาษาเกาหลี ด้วยกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ พบว่า ไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า กลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี แม้ว่าพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมพบว่า กลุ่มคนที่มีอายุมากประเมินทัศนคติทางอ้อมที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีค่าเฉลี่ย 3.58 และประเมินทัศนคติทางอ้อมที่มีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าที่ 3.22 ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับสมมุติฐาน แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญพบว่ามีผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.17$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่ากลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

n = 250	กลุ่มคนที่มีอายุมาก			df = 9	
	ต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ต่อผู้พูดภาษาเกาหลี	เฉลี่ยต่าง	t	p
	mean	mean			
รวม	3.58	3.22	0.36	1.63	0.17

เนื่องจากผลข้างต้นเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีจำนวน 250 คน หากต้องการทราบรายละเอียดเป็นรายบุคคลว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากน้อยเท่าไรที่มีทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานจะต้องพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าคะแนนโดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ) กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่สาม คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่สี่ คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐานแบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ กลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีสูงกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และกลุ่มที่ห้า คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

จากกลุ่มตัวอย่างคนไทยที่มีอายุมากจำนวน 250 คน กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 80 คน (ร้อยละ 32) ที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 103 คน (ร้อยละ 41.2) ที่มีทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 3 มีจำนวน 20 คน (ร้อยละ 8) ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองไม่แตกต่างกัน กลุ่มที่ 4 มีจำนวน 6 คน (ร้อยละ 2.4) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ และกลุ่มที่ 5 มีจำนวน 41 คน (ร้อยละ 16.4) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินแบบไม่มีนัยสำคัญทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 2, กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 5 มารวมกันจะมีจำนวนถึง 164 คน (ร้อยละ 65.6) ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากถึงร้อยละ 65.6 ที่มีค่าทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเพียงร้อยละ 32 เท่านั้นที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุมากที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

กลุ่มที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุมากที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี	
1	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	80 (32%)
2	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	103 (41.2%)
3	ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	20 (8%)
4	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	6 (2.4%)
5	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	41 (16.4%)

2.2 ทักษะคติทางอ้อมของคนไทยกลุ่มอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี จำแนกตามบุคลิกลักษณะ

เมื่อพิจารณาจำแนกแต่ละลักษณะ พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีถึง 8 ลักษณะจาก 10 ลักษณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ รูปร่างหน้าตาดี มีความฉลาด มีความมั่นใจในตัวเอง มีความขยัน มีความรับผิดชอบ มีความเป็นผู้นำ มีการศึกษาสูง และมีความร่าเริง ส่วนทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะด้านมีความเป็นมิตรและมีความซื่อสัตย์ มีการประเมินค่าคะแนนของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีเช่นกัน แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้วพบว่าเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ทักษะคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

บุคลิกลักษณะ	กลุ่มคนที่มีอายุมาก			t	p
	ต่อผู้พูด	ต่อผู้พูด	เฉลี่ย		
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ต่าง		
	mean	mean			
1. รูปร่างหน้าตาดี – รูปร่างหน้าตาไม่ดี	3.33	3.13	0.20*	2.43	0.01
2. ฉลาด – โง่	3.63	3.24	0.39*	5.73	0.00
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มี ความมั่นใจในตัวเอง	3.71	3.25	0.46*	5.62	0.00
4. ขยัน – ขี้เกียจ	3.66	3.22	0.44*	5.90	0.00
5. มีความรับผิดชอบ – ไม่มี ความรับผิดชอบ	3.63	3.20	0.43*	5.67	0.00
6. มีความเป็นผู้นำ – มีความเป็น ผู้ตาม	3.67	3.11	0.56*	6.05	0.00
7. มีความเป็นมิตร-ไม่เป็นมิตร	3.44	3.42	0.02	0.18	0.43
8. มีความซื่อสัตย์ – คดโกง	3.44	3.33	0.11	1.42	0.08
9. มีการศึกษาสูง – มีการศึกษา ต่ำ	3.78	3.34	0.44*	6.31	0.00
10. มีความร่าเริง – ยากจน	3.47	3.13	0.34*	4.84	0.00

หมายเหตุ: ค่าเฉลี่ยต่างที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมิณตัวอย่างเสียงพูด ภาษาญี่ปุ่นกับเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 ค่าเฉลี่ยต่างที่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมิณตัวอย่างเสียงพูดภาษา ญี่ปุ่นกับเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่สอดคล้อง กับสมมติฐาน
 * มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

จากผลการประเมิณในข้างต้น แม้ในสมมติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่า แต่ละ บุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมิณผลเป็นอย่างไร แต่จากการที่กลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อ ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีถึง 8 ลักษณะจาก 10 ลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำ ให้มองเห็นว่ากลุ่มคนที่มีอายุมากมีภาพรวมเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมติฐาน

3. ทัศนคติทางอ้อมต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีของคนไทยกลุ่มอายุน้อย เปรียบเทียบกับกลุ่มอายุมาก

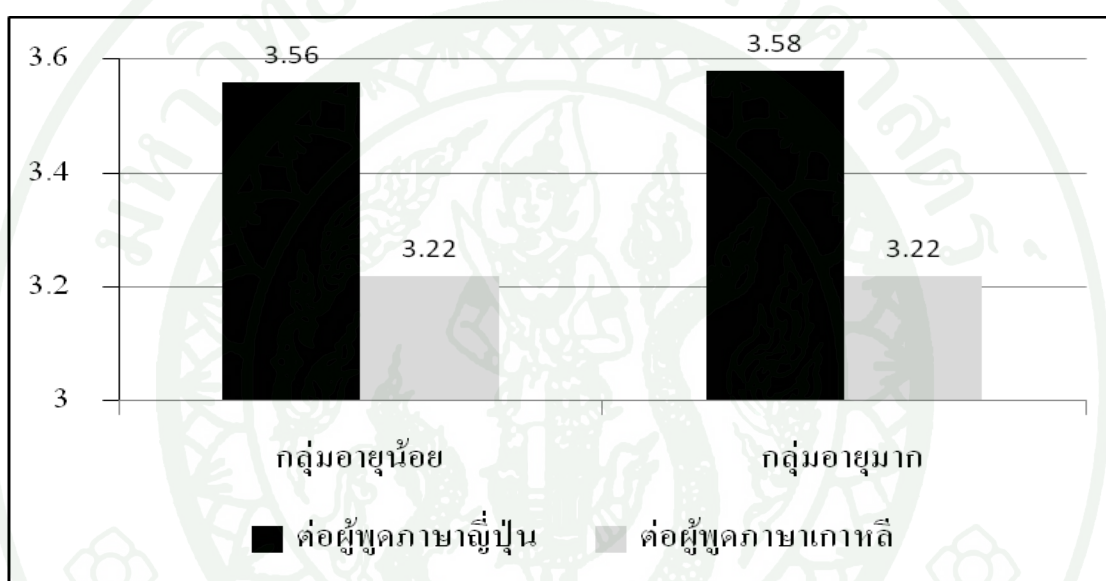
ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอายุต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ต่างก็มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้ พุดภาษาเกาหลีอยู่เล็กน้อยทั้งสองกลุ่ม แม้ว่าจะเป็นการแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็ ตาม

เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยพบว่า ผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างอายุ มากมีความสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกับสมมติฐานมากกว่าผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างอายุ น้อย เนื่องจากผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลี มากกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น แต่ผลการวิจัยที่ได้กลับตรงข้ามกับสมมติฐาน เพราะกลุ่มคนที่มีอายุน้อยมี ทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนในกรณีของกลุ่มตัวอย่างอายุมาก ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า กลุ่มคนที่มีอายุมากมี ทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกับ สมมติฐาน เพียงแต่เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังรายละเอียดในตารางที่ 7 และภาพ ที่ 1

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

	ต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ต่อผู้พูดภาษาเกาหลี	เฉลี่ยต่าง	df = 9	
	mean	mean		t	p
กลุ่มอายุน้อย	3.56	3.22	0.34	1.54	0.17
กลุ่มอายุมาก	3.58	3.22	0.36	1.63	0.17

ภาพที่ 1 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

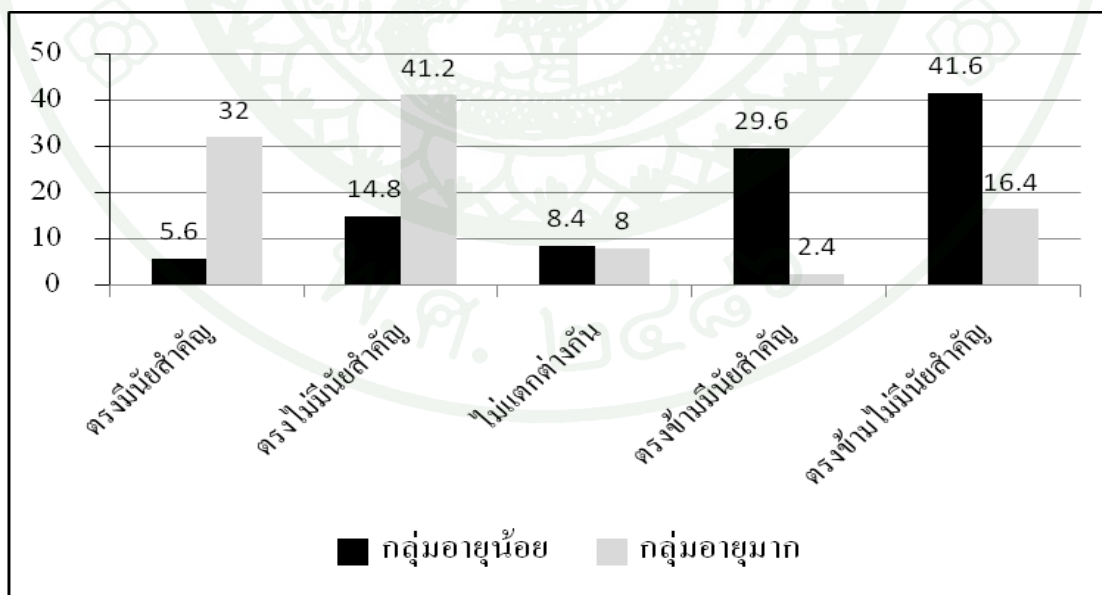
เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลก็พบอีกเช่นกันว่า ผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างอายุมากมีความสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมุติฐานมากกว่าผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างอายุน้อย

จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุละ 250 คน กลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวน 80 คน (ร้อยละ 32) ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตรงตามสมมุติฐาน) และมีจำนวนอีก 103 คน (ร้อยละ 41.2) ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐาน) ทั้งสองกลุ่มนี้เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนถึง 183 คน (ร้อยละ 73.2)

แต่ในกรณีของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยจำนวน 250 คน พบว่า มีเพียงจำนวน 14 คน (ร้อยละ 5.6) ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีสูงกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตรงตามสมมติฐาน) และมีจำนวน 37 คน (ร้อยละ 14.8) ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีสูงกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมติฐาน) ทั้งสองกลุ่มนี้เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนเพียง 51 คน (ร้อยละ 20.4) เท่านั้น ดังรายละเอียดในตารางที่ 8 และภาพที่ 2

ตารางที่ 8 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ประเมินทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี	กลุ่มคนที่มีอายุน้อย	กลุ่มคนที่มีอายุมาก
1. แตกต่างในทิศทางตรงสมมติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	14 (5.6%)	80 (32%)
2. แตกต่างในทิศทางตรงสมมติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	37 (14.8%)	103 (41.2%)
3. ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	21 (8.4%)	20 (8%)
4. แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	74 (29.6%)	6 (2.4%)
5. แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	104 (41.6%)	41 (16.4%)

ภาพที่ 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ประเมินทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

เมื่อพิจารณาจำแนกแต่ละลักษณะในการประเมินทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลียังพบข้อสรุปว่า กลุ่มคนที่มีอายุมากมีภาพรวมที่มีความสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้มากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีในทุกๆลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งนับว่าเป็นทิศทางที่ตรงข้ามกับสมมุติฐาน ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีทั้ง 10 ลักษณะเช่นกัน และมีถึง 8 ลักษณะที่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ยกเว้นบุคลิกลักษณะด้านมีความเป็นมิตรและมีความซื่อสัตย์) ซึ่งนับว่าเป็นผลที่เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐาน ดังแสดงในตารางที่ 9 และภาพที่ 3

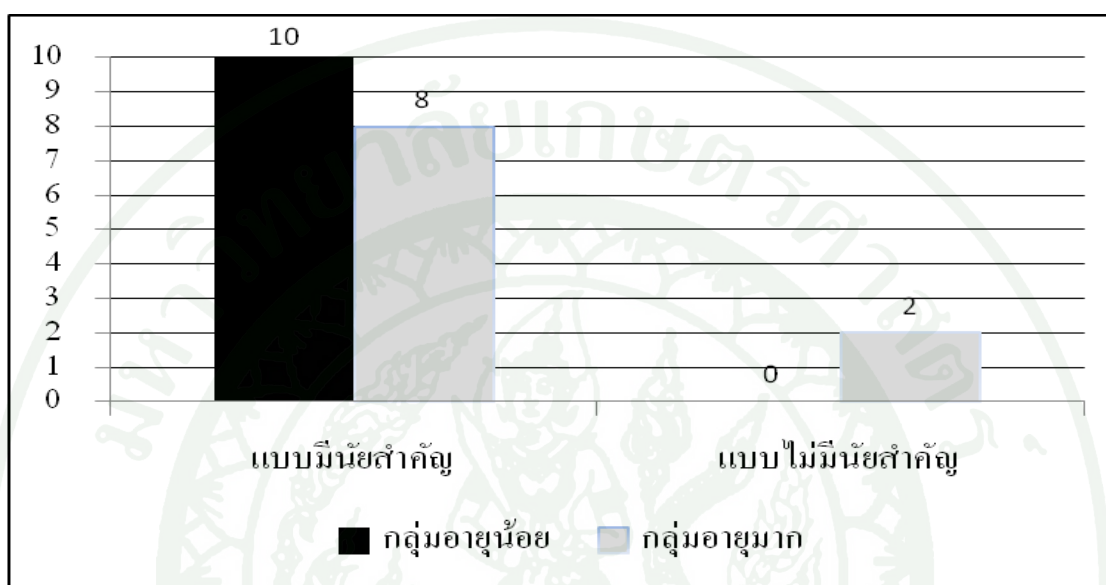
ตารางที่ 9 ทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีในบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมาก

บุคลิกลักษณะ	กลุ่มอายุน้อย			กลุ่มอายุมาก		
	ญี่ปุ่น	เกาหลี	p	ญี่ปุ่น	เกาหลี	p
	mean	mean		mean	mean	
1. รูปร่างหน้าตาดี – รูปร่างหน้าตาไม่ดี	3.46	3.28	0.01*	3.33	3.13	0.01*
2. ฉลาด – โง่	3.71	3.22	0.00*	3.63	3.24	0.00*
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มี ความมั่นใจในใจตัวเอง	3.60	3.42	0.01*	3.71	3.25	0.00*
4. ขยัน – ขี้เกียจ	3.59	3.19	0.00*	3.66	3.22	0.00*
5. มีความรับผิดชอบ – ไม่มี ความรับผิดชอบ	3.59	3.24	0.00*	3.63	3.20	0.00*
6. มีความเป็นผู้นำ – มีความเป็น ผู้ตาม	3.56	3.04	0.00*	3.67	3.11	0.00*
7. มีความเป็นมิตร - ไม่เป็นมิตร	3.55	3.36	0.01*	3.44	3.42	0.43
8. มีความซื่อสัตย์ – คดโกง	3.34	3.20	0.02*	3.44	3.33	0.08
9. มีการศึกษาสูง – มีการศึกษาต่ำ	3.73	3.45	0.00*	3.78	3.34	0.00*
10. มีความร่ำรวย – ยากจน	3.36	3.20	0.02*	3.47	3.13	0.00*

หมายเหตุ: ค่า p ที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่า p ที่มีเครื่องหมายกำกับ * แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่สอดคล้องกับสมมุติฐาน

* มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

ภาพที่ 3 จำนวนบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจากการประเมินโดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอายุ

จากผลการประเมินในข้างต้น แม้ในสมมุติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่า แต่ละบุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมินผลเป็นอย่างไร ซึ่งกล่าวถึงแต่ในภาพรวม พบว่า ทั้งกลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีในทุกๆ ลักษณะ โดยกลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีภาพรวมเป็นไปในทิศทางที่ตรงข้ามกับสมมุติฐาน ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากมีภาพรวมเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมุติฐาน ฉะนั้นกลุ่มคนที่มีอายุมากมีภาพรวมที่มีความสอดคล้องกับสมมุติฐานมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย

ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน

ผู้วิจัยนำข้อมูลทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีนำมาจัดระเบียบข้อมูลจำแนกตามตัวแปรเพศ โดยพิจารณารวมกับตัวแปรอายุ เนื่องจากงานวิจัยนี้มีสมมุติฐานว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย และเพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย ทำให้ไม่สามารถพิจารณาตัวแปรเพศเพียงอย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึงอายุได้

1. ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุน้อยของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาเกาหลี

ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุน้อยที่มีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีของเพศชายกับเพศหญิง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ทัศนคติทางอ้อมโดยภาพรวมของคนไทยในกลุ่มอายุน้อยของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาเกาหลี

ผลการประเมินทัศนคติที่มีต่อผู้พูดภาษาเกาหลี พบว่า ไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย โดยสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยรวม แม้จะพบว่าค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 3.32 มากกว่ากลุ่มเพศชายที่มีค่าเฉลี่ย 3.19 ซึ่งถือว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐาน แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้ว พบว่า เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.18$ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าในกลุ่มอายุน้อยเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติโดยรวมต่อผู้พูดภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมในกลุ่มอายุน้อยของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาเกาหลี

ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาเกาหลี					
n = 125	กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		df = 18
	mean	mean	t	p	
รวม	3.32	3.19	0.13	1.47	0.18

เนื่องจากผลข้างต้นเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีจำนวนกลุ่มเพศละ 125 คน หากต้องการทราบรายละเอียดเป็นรายบุคคลว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากน้อยเท่าไรที่มีทัศนคติไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐานจะต้องพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าคะแนนทัศนคติโดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ ในกลุ่มอายุน้อย เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่สาม คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่สี่ คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ ในกลุ่มอายุน้อย เพศชายมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และกลุ่มที่ห้า กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

ทัศนคติของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาเกาหลีจำนวน 125 คน กลุ่มที่ 1 เพศหญิงมีจำนวน 30 คน (ร้อยละ 24) ที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 2 เพศหญิงมีจำนวน 35 คน (ร้อยละ 28) ที่มีทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 3 มีจำนวน 12 คน (ร้อยละ 9.6) ที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกัน กลุ่มที่ 4 เพศชายมีจำนวน 15 คน (ร้อยละ 12) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ และกลุ่มที่ 5 เพศชายมีจำนวน 33 คน (ร้อยละ 26.4) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินแบบไม่มีนัยสำคัญทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 2, กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 5 มารวมกันจะมีจำนวนถึง 80 คน (ร้อยละ 64) ที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากถึงร้อยละ 64 ที่มีค่าทัศนคติ

ต่อผู้พูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเพียงร้อยละ 24 เท่านั้นที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีต่างกันจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

กลุ่มที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุน้อย	
	เพศหญิงประเมินผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย	
1	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	30 (24%)
2	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	35 (28%)
3	ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	12 (9.6%)
4	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	15 (12%)
5	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	33 (26.4%)

1.2 ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุน้อยของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาเกาหลีจำแนกตามบุคลิกลักษณะ

เมื่อพิจารณาจำแนกแต่ละลักษณะ พบว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาเกาหลีในระดับที่สูงกว่าเพศชาย 3 ลักษณะจาก 10 ลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี มีความเป็นมิตร และมีการศึกษาสูง ต่างก็เป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะอีก 6 ลักษณะ คือ มีความฉลาด มีความมั่นใจในตัวเอง มีความขยัน มีความเป็นผู้นำ มีความซื่อสัตย์ และมีความร่าเริง มีการประเมินค่าคะแนนของเพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมากกว่าเพศชายเช่นกัน แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้วก็พบว่า เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเพียงทัศนคติด้านมีความรับผิดชอบเพียงลักษณะเดียวเท่านั้นที่เพศชายมีการประเมินค่าคะแนนสูงกว่าเพศหญิงและเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ทศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีในบุคลิกลักษณะต่างๆ โดยกลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่มีเพศต่างกัน

บุคลิกลักษณะ	ทศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลี			t	p
	กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง	เฉลี่ย		
	เพศหญิง	เพศชาย	ต่าง		
	mean	mean			
1. รูปร่างหน้าตาดี – รูปร่างหน้าตาไม่ดี	3.42	3.14	0.29*	2.61	0.00
2. ฉลาด – โง่	3.27	3.16	0.11	1.20	0.12
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มีควมมั่นใจในตัวเอง	3.42	3.41	0.02	0.14	0.45
4. ขยัน – ขี้เกียจ	3.22	3.15	0.07	0.72	0.24
5. มีความรับผิดชอบ – ไม่มีควมรับผิดชอบ	3.22	3.27	-0.06	0.57	0.28
6. มีความเป็นผู้นำ – มีความเป็นผู้ตาม	3.07	3.02	0.06	0.50	0.31
7. มีความเป็นมิตร - ไม่เป็นมิตร	3.54	3.18	0.36*	2.92	0.00
8. มีความซื่อสัตย์ – คดโกง	3.24	3.16	0.08	0.84	0.20
9. มีการศึกษาสูง – มีการศึกษาดำ	3.57	3.34	0.23*	2.22	0.01
10. มีความร่าเริง – ยากจน	3.27	3.13	0.14	1.43	0.08

หมายเหตุ: ค่าเฉลี่ยต่างที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 ค่าเฉลี่ยต่างที่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่สอดคล้องกับสมมติฐาน
 * มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

จากผลการประเมินทั้งหมดในข้างต้น แม้ในสมมติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่าแต่ละบุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมินผลเป็นอย่างไร ซึ่งกล่าวถึงแต่เฉพาะในภาพรวม แต่จากการที่เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายเป็นส่วนน้อยคือ 3

ลักษณะจาก 10 ลักษณะที่ตรงตามสมมุติฐาน จึงถือว่าผลการวิจัยที่พบไม่มีความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

2. ทักษะการทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุมากของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ทักษะการทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุมากที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ทักษะการทางอ้อมโดยภาพรวมของคนไทยในกลุ่มอายุมากของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ผลการประเมินทักษะการที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น พบว่า ไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทักษะการที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย โดยสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยรวม แม้จะพบว่าค่าเฉลี่ยทักษะการที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 3.59 มากกว่ากลุ่มเพศชายที่มีค่าเฉลี่ย 3.56 ถือว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐาน แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้ว พบว่า เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.17$ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าในกลุ่มอายุมากเพศชายและเพศหญิงมีทักษะการที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยทักษะการทางอ้อมในกลุ่มอายุมากของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ทักษะการของกลุ่มตัวอย่างอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น					
n = 125	กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		df = 18
	mean	mean	เฉลี่ยต่าง	t	
รวม	3.59	3.56	0.03	1.69	0.17

เนื่องจากผลข้างต้นเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีจำนวนกลุ่มเพศละ 125 คน หากต้องการทราบรายละเอียดเป็นรายบุคคลว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากน้อยเท่าไรที่มีทัศนคติไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานจะต้องพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าคะแนนทัศนคติ โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ ในกลุ่มอายุมาก เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่สาม คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่สี่ คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ (นั่นคือ ในกลุ่มอายุมาก เพศชายมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และกลุ่มที่ห้า คือ กลุ่มที่มีค่าทัศนคติมีทิศทางตรงข้ามกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

ทัศนคติของกลุ่มคนที่มียุวมามากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 125 คน กลุ่มที่ 1 เพศหญิงมีจำนวน 27 คน (ร้อยละ 21.6) ที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน กลุ่มที่ 2 เพศหญิงมีจำนวน 38 คน (ร้อยละ 30.4) ที่มีทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มที่ 3 มีจำนวน 12 คน (ร้อยละ 9.6) ที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน กลุ่มที่ 4 เพศชายมีจำนวน 22 คน (ร้อยละ 17.6) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน และกลุ่มที่ 5 เพศชายมีจำนวน 26 คน (ร้อยละ 20.8) ที่มีค่าทัศนคติตรงข้ามสมมุติฐาน แบบไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินแบบไม่มีนัยสำคัญทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 2, กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 5 มารวมกันจะมีจำนวนถึง 76 คน (ร้อยละ 60.8) ที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากถึงร้อยละ 60.8 ที่มีค่าทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเพียงร้อยละ 21.6 เท่านั้นที่มีค่าทัศนคติตรงตามสมมุติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นต่างกันจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

กลุ่มที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่างอายุมาก	
	เพศหญิงประเมินผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย	
1	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	27 (21.6%)
2	แตกต่างในทิศทางตรงสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	38 (30.4%)
3	ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	12 (9.6%)
4	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	22 (17.6%)
5	แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมุติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	26 (20.8%)

2.2 ทัศนคติทางอ้อมของคนไทยในกลุ่มอายุมากของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามบุคลิกลักษณะ

เมื่อพิจารณาจำแนกแต่ละลักษณะ พบว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 1 ลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี ส่วนทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะอีก 9 ลักษณะ คือ มีความฉลาด มีความมั่นใจในตัวเอง มีความขยัน มีความรับผิดชอบ มีความเป็นผู้นำ มีความเป็นมิตร มีความซื่อสัตย์ มีการศึกษาสูง และมีความร่ำรวย แม้มีการประเมินค่าคะแนนของเพศหญิงในกลุ่มอายุมากนั้นมากกว่าเพศชาย แต่เมื่อนำค่าคะแนนมาคำนวณ t test เพื่อพิสูจน์ระดับนัยสำคัญแล้วก็พบว่าเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ทักษะคิดต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในบุคลิกลักษณะต่างๆ โดยกลุ่มคนที่มีอายุมากที่มีเพศต่างกัน

บุคลิกลักษณะ	ทักษะคิดต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น		เฉลี่ยต่าง	t	p
	กลุ่ม	กลุ่ม			
	เพศหญิง	เพศชาย			
	mean	mean			
1. รูปร่างหน้าตาดี – รูปร่างหน้าตาไม่ดี	3.49	3.18	0.31*	2.63	0.00
2. ฉลาด – โง่	3.66	3.61	0.05	0.51	0.31
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มีควมมั่นใจในใจตัวเอง	3.74	3.69	0.05	0.42	0.34
4. ขยัน – ขี้เกียจ	3.61	3.70	-0.10	0.91	0.18
5. มีความรับผิดชอบ – ไม่มีควมรับผิดชอบ	3.58	3.68	-0.10	0.99	0.16
6. มีความเป็นผู้นำ – มีความเป็นผู้ตาม	3.65	3.70	-0.05	0.38	0.35
7. มีความเป็นมิตร - ไม่เป็นมิตร	3.44	3.44	0.00	0.00	0.50
8. มีความซื่อสัตย์ – คดโกง	3.44	3.43	0.01	0.07	0.47
9. มีการศึกษาสูง – มีการศึกษาดำ	3.84	3.73	0.11	1.21	0.11
10. มีความร่าเริง – ยากจน	3.48	3.46	0.02	0.16	0.43

หมายเหตุ: ค่าเฉลี่ยต่างที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าเฉลี่ยต่างที่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินตัวอย่างเสียงพูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่สอดคล้องกับสมมุติฐาน

* มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

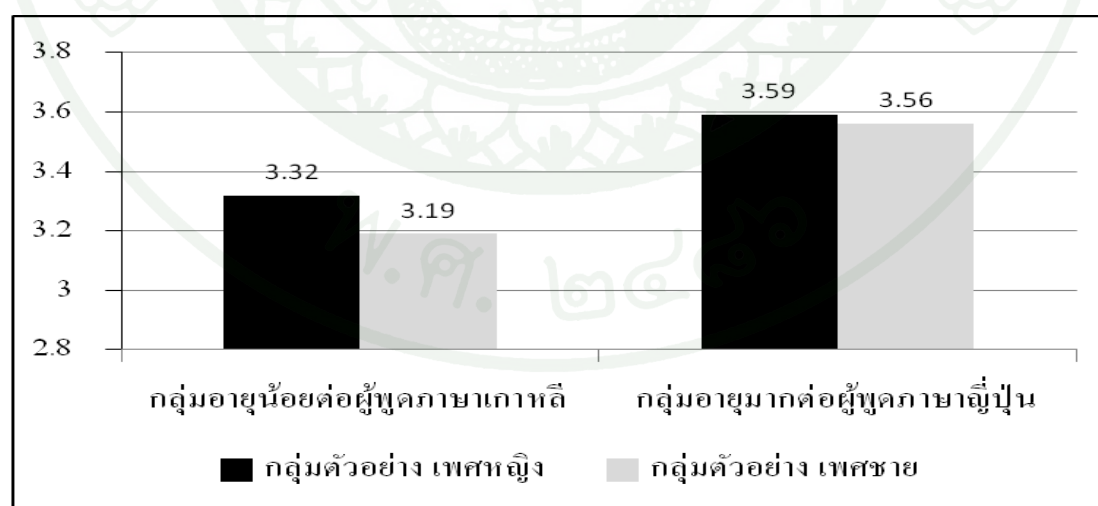
จากผลการประเมินทั้งหมดในข้างต้น แม้อันสมมุติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่าแต่ละบุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมินผลเป็นอย่างไร แต่จากการที่เพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทักษะคิดที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายนั้น มีส่วนน้อยคือ 1 ลักษณะจาก 10 ลักษณะที่ตรงตามสมมุติฐาน จึงถือว่าผลการวิจัยที่พบไม่มีความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

3. ทักษะคติทางอ้อมของคนไทยกลุ่มเพศชายเปรียบเทียบกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลี

ผลการศึกษาที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอายุ พบว่า ค่าเฉลี่ยทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาที่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุ (คือ ผู้พูดภาษาเกาหลีสำหรับกลุ่มคนที่มีอายุน้อย และผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับกลุ่มคนที่มีอายุมาก) สูงกว่าค่าเฉลี่ยทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างของเพศชายอยู่เล็กน้อย ถือว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมุติฐาน เพียงแต่เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 16 และภาพที่ 4

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

	กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง	เฉลี่ย ต่าง	df = 18	
	เพศหญิง	เพศชาย		t	p
	mean	mean			
กลุ่มอายุน้อยต่อผู้พูดภาษาเกาหลี	3.32	3.19	0.13	1.47	0.18
กลุ่มอายุมากต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	3.59	3.56	0.03	1.69	0.17

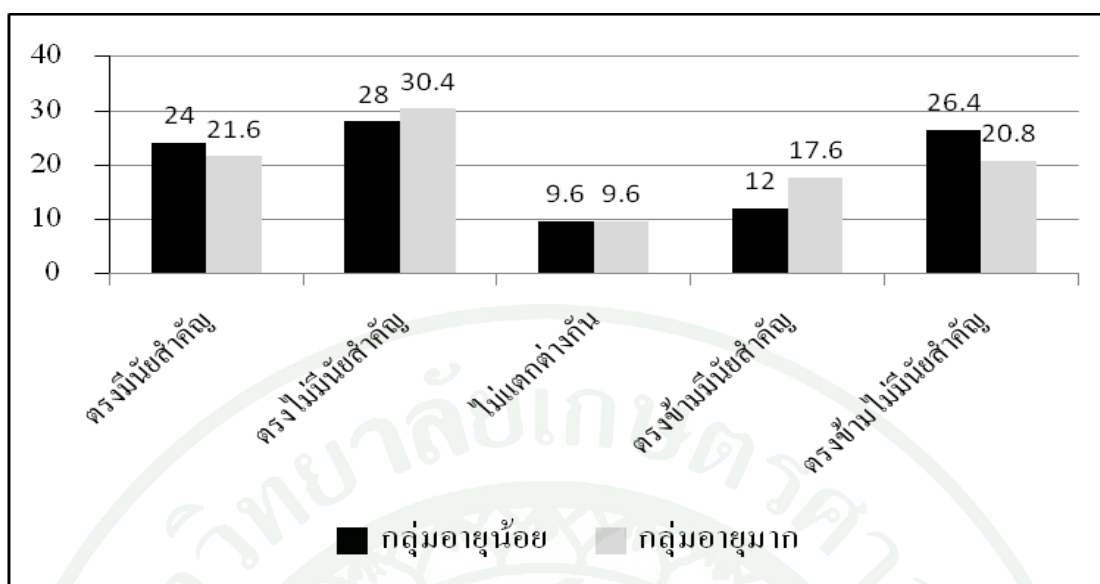
ภาพที่ 4 ค่าเฉลี่ยทัศนคติทางอ้อมของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี

จากกลุ่มตัวอย่างเมื่อนำมาจำแนกตามอายุและเพศจะมีทั้งหมด 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวน 125 คน ในกลุ่มอายุน้อยเพศหญิงมีจำนวน 30 คน (ร้อยละ 24) ที่มีทัศนคติโดยภาพรวมต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ตรงตามสมมติฐาน และมีจำนวน 35 คน (ร้อยละ 28) ที่มีทัศนคติโดยภาพรวมต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อรวมแล้วมีเพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยจำนวนถึง 65 คน (ร้อยละ 52) ที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายในรุ่นอายุเดียวกัน โดยภาพรวมจึงถือได้ว่าเป็นไปตามแนวทางของสมมติฐานที่ตั้งไว้ แม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม

ในกลุ่มอายุมากก็เช่นกัน กลุ่มเพศหญิงมีจำนวน 27 คน (ร้อยละ 21.6) มีทัศนคติโดยภาพรวมต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ตรงตามสมมติฐาน และมีกลุ่มเพศหญิงอีกจำนวน 38 คน (ร้อยละ 30.4) ที่มีทัศนคติโดยภาพรวมต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายเช่นกัน เพียงแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อรวมกันแล้วจะเห็นได้ว่ามีเพศหญิงในกลุ่มอายุมากจำนวน 65 คน (ร้อยละ 52) ที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าชายในรุ่นอายุเดียวกัน ซึ่งก็เป็นจำนวนเดียวกันกับเพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยที่มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายในรุ่นอายุเดียวกัน โดยภาพรวมถือได้ว่าเป็นไปตามแนวทางของสมมติฐานที่ตั้งไว้ แม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 17 และภาพที่ 5

ตารางที่ 17 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ประเมินทัศนคติต่างกันต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมติฐาน

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มอายุน้อย	กลุ่มอายุมาก
	หญิงประเมินผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าชาย	หญิงประเมินผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าชาย
1. แตกต่างในทิศทางตรงสมมติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	30 (24%)	27 (21.6%)
2. แตกต่างในทิศทางตรงสมมติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	35 (28%)	38 (30.4%)
3. ไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างกันแบบไม่มีนัยสำคัญ	12 (9.6%)	12 (9.6%)
4. แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมติฐาน แบบมีนัยสำคัญ	15 (12%)	22 (17.6%)
5. แตกต่างในทิศทางตรงข้ามสมมติฐาน แต่ไม่มีนัยสำคัญ	33 (26.4%)	26 (20.8%)

ภาพที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ประเมินทัศนคติต่างกันต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับ
รุ่นอายุจำแนกตามความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

เมื่อพิจารณาจำแนกที่ลักษณะในการประเมินทัศนคติต่อบุคลิกลักษณะของกลุ่มเพศชายเปรียบเทียบกับกลุ่มเพศหญิงต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี พบว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาเกาหลีในระดับที่สูงกว่าเพศชายในทุกๆลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน

ส่วนเพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าเพศชายทั้งหมด 6 ลักษณะจาก 10 ลักษณะ ยกเว้นบุคลิกลักษณะมีความเป็นมิตรที่ประเมินค่าคะแนนเท่ากัน และบุคลิกลักษณะด้านมีความขยัน มีความรับผิดชอบ และมีความเป็นผู้นำ ที่กลุ่มเพศชายมีการประเมินค่าคะแนนของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มเพศหญิงเพียงเล็กน้อยแบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาในภาพรวมของจำนวนบุคลิกลักษณะที่ประเมินก็สรุปได้ว่าในกลุ่มอายุมากเพศหญิงก็มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายเช่นเดียวกับในกลุ่มอายุน้อย ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 18 และภาพที่ 6

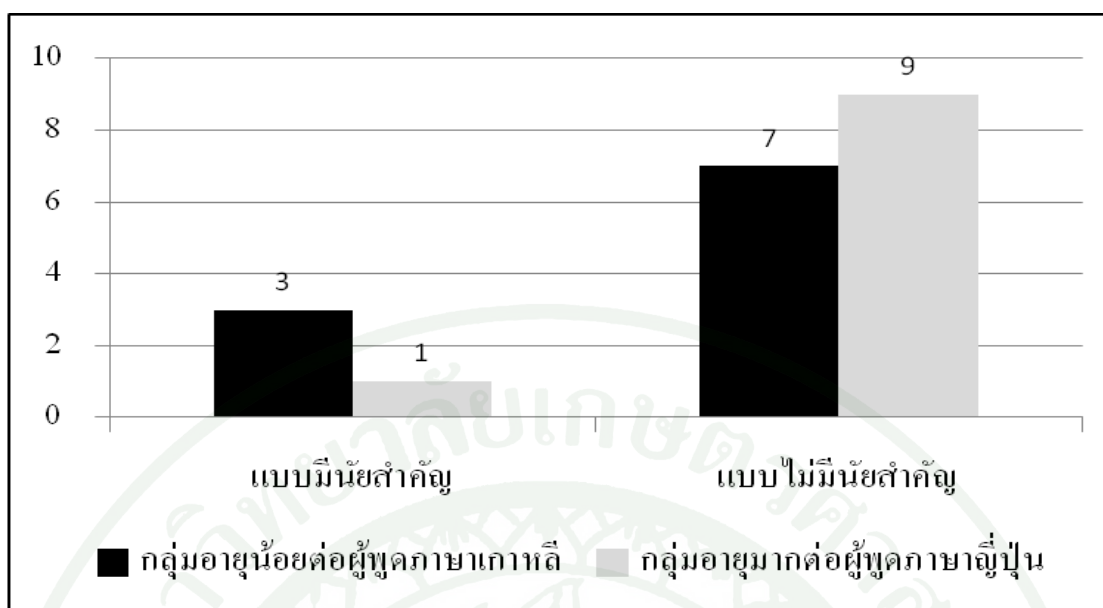
ตารางที่ 18 ทิศนคติต่อบุคลิกลักษณะต่างๆของกลุ่มคนที่มีเพศต่างกันต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับ
รุ่นอายุ

บุคลิกลักษณะ	กลุ่มอายุน้อยต่อผู้พูด ภาษาเกาหลี			กลุ่มอายุมากต่อผู้พูด ภาษาญี่ปุ่น		
	กลุ่มเพศ	กลุ่มเพศ	p	กลุ่มเพศ	กลุ่มเพศ	p
	หญิง	ชาย		หญิง	ชาย	
	mean	mean	mean	mean		
1. รูปร่างหน้าตาดี - รูปร่าง หน้าตาไม่ดี	3.42	3.14	0.00*	3.49	3.18	0.00*
2. ฉลาด - โง่	3.27	3.16	0.12	3.66	3.61	0.31
3. มีความมั่นใจในตัวเอง - ไม่มี ความมั่นใจในตัวเอง	3.42	3.41	0.45	3.74	3.69	0.34
4. ขยัน - ขี้เกียจ	3.22	3.15	0.24	3.61	3.70	0.18
5. มีความรับผิดชอบ - ไม่มี ความรับผิดชอบ	3.22	3.27	0.28	3.58	3.68	0.16
6. เป็นผู้นำ - เป็นผู้ตาม	3.07	3.02	0.31	3.65	3.70	0.35
7. มีความเป็นมิตร - ไม่เป็นมิตร	3.54	3.18	0.00*	3.44	3.44	0.50
8. มีความซื่อสัตย์ - คดโกง	3.24	3.16	0.20	3.44	3.43	0.47
9. มีการศึกษาสูง - มีการศึกษาต่ำ	3.57	3.34	0.01*	3.84	3.73	0.11
10. มีความร่าเริง - ขากจน	3.27	3.13	0.08	3.48	3.46	0.43

หมายเหตุ: ค่า p ที่ไม่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่า p ที่มีเครื่องหมาย * กำกับแสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางที่
สอดคล้องกับสมมติฐาน

* มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$

ภาพที่ 6 จำนวนบุคลิกลักษณะของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจากการประเมินโดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเพศต่อผู้พูดภาษาที่สัมพันธ์กับรุ่นอายุ

จากผลการประเมินในข้างต้น แม้ในสมมุติฐานจะไม่ได้กำหนดลงในรายละเอียดว่าแต่ละบุคลิกลักษณะจะได้รับการประเมินผลเป็นอย่างไร ซึ่งกล่าวถึงแต่ในภาพรวม พบว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายนั้นมีส่วนน้อยคือ 3 ลักษณะจาก 10 ลักษณะที่ตรงตามสมมุติฐาน ส่วนเพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายนั้นมีส่วนน้อยคือ 1 ลักษณะจาก 10 ลักษณะที่ตรงตามสมมุติฐาน จึงถือว่าผลการวิจัยที่พบทั้งหมดในข้างต้นไม่มีความสอดคล้องกับสมมุติฐาน

ทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปลายเปิดในการสอบถามทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นของตนที่มีต่อภาษาทั้งสอง มีจำนวนทั้งหมด 2 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีคำถามย่อย 2 ข้อ กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบคำถามข้อย่อยเพียงข้อเดียวในแต่ละข้อใหญ่เท่านั้น คำถามดังกล่าวมีดังนี้

1. ถ้าหากว่าท่านสนใจเลือกศึกษาภาษาต่างประเทศ โดยให้เลือกศึกษาระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

1.1 ท่านเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่น เพราะเหตุใด

1.2 ท่านเลือกศึกษาภาษาเกาหลี เพราะเหตุใด

2. ท่านชื่นชอบภาษาใดมากกว่ากันระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

2.1 ท่านชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี เพราะเหตุใด

2.2 ท่านชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น เพราะเหตุใด

คำถามข้อแรกเป็นการถามเกี่ยวกับความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีของคนไทย ส่วนข้อสองเป็นการถามเกี่ยวกับความชื่นชอบของคนไทยต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

1. ทรรศนคติทางตรงของคนไทยทางด้านความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

ผู้วิจัยนำข้อมูลทรรศนคติทางตรงของคนไทยทางด้านความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีนำมาจัดระเบียบข้อมูลจำแนกตามตัวแปรอายุเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมาก และจำแนกตามตัวแปรเพศเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงต่อไปนี้จะกล่าวถึงทรรศนคติทางตรงของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามตัวแปรอายุและตัวแปรเพศตามลำดับ ดังนี้

1.1 ทรรศนคติทางตรงของคนไทยทางด้านความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน

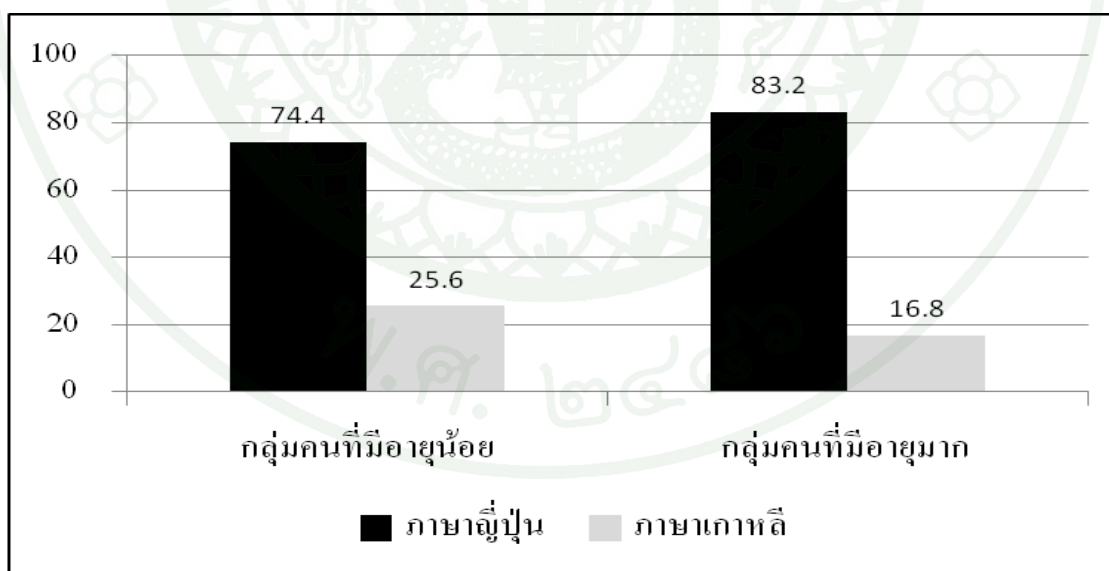
เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปรอายุแบ่งเป็น 2 กลุ่ม มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 500 คน คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีจำนวน 250 คน และกลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวน 250 คนพบว่า ทั้งสองกลุ่มสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ดังนี้

กลุ่มคนที่มีอายุน้อยประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 74.4 และประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6

กลุ่มคนที่มีอายุมากประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 83.2 และประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 19 และภาพที่ 7

ตารางที่ 19 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง	ความสนใจเลือกศึกษา			
	ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาเกาหลี	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มคนที่มีอายุน้อย	186	74.4	64	25.6
กลุ่มคนที่มีอายุมาก	208	83.2	42	16.8
รวม	394	78.8	106	21.2

ภาพที่ 7 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

จากข้างต้นในภาพรวม แม้ว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีทั้งสองกลุ่ม แต่อัตราส่วนของการเลือกศึกษาก็ยังมีความแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มอายุมากมีอัตราส่วนของผู้ที่เลือกภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มอายุน้อย ผู้วิจัยจึงต้องการพิสูจน์ว่า อายุที่แตกต่างกันจะมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงพิสูจน์ด้วยการคำนวณค่า chi-square พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อความสนใจเลือกศึกษาภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.02$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ นั่นคือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุมาก ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย เมื่อมองในภาพรวมกลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสนใจเลือกศึกษาภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ความสนใจเลือกศึกษา		chi-square	p
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี		
กลุ่มคนที่มีอายุน้อย	186	64	5.79	0.02*
กลุ่มคนที่มีอายุมาก	208	42		
รวม	394	106		

ผู้วิจัยได้นับการให้เหตุผลของความสนใจเลือกศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งจากภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่คนหนึ่งคนอาจจะมีการแสดงเหตุผลเพียงเหตุผลเดียวหรือมากกว่าหนึ่งเหตุผลก็ได้ ฉะนั้นจะส่งผลให้จำนวนเหตุผลที่ได้ไม่เท่ากับจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมาก ได้แสดงเหตุผลต่อความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี ดังต่อไปนี้ ตามลำดับ

กลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่สนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 186 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 8 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 8 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 313 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มคนที่มีอายุน้อย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	113
2. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	93
3. สนใจภาษา	27
4. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	25
5. สนใจวัฒนธรรม	20
6. ชื่นชอบความบันเทิง	18
7. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	15
8. มีคนรู้จักเป็นชาวญี่ปุ่น	2
รวม	313

ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่สนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวน 64 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 4 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 4 กลุ่มเหตุผล ได้จำนวนทั้งหมด 99 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุน้อย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบความบันเทิง	29
2. สนใจในภาษา	24
3. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	6
4. สนใจวัฒนธรรม	4
รวม	99

ในกลุ่มคนที่มียุมากที่สนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 208 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 7 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 7 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 217 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 เหตุผลของกลุ่มคนที่มียุมากต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มคนที่มียุมาก	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	75
2. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	73
3. สนใจภาษา	18
4. สนใจวัฒนธรรม	17
5. ชื่นชอบความบันเทิง	14
6. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	13
7. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	7
รวม	217

ส่วนกลุ่มคนที่มียุมากที่สนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวน 42 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 4 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 4 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 76 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุมาก	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบความบันเทิง	33
2. สนใจภาษา	24
3. สนใจวัฒนธรรม	10
4. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	9
รวม	76

จากข้างต้น เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งสองกลุ่มอายุมีการแสดงเหตุผลต่อความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลายมากกว่าภาษาเกาหลี

1.2 ทักษะคติทางตรงของคนไทยทางด้านความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน

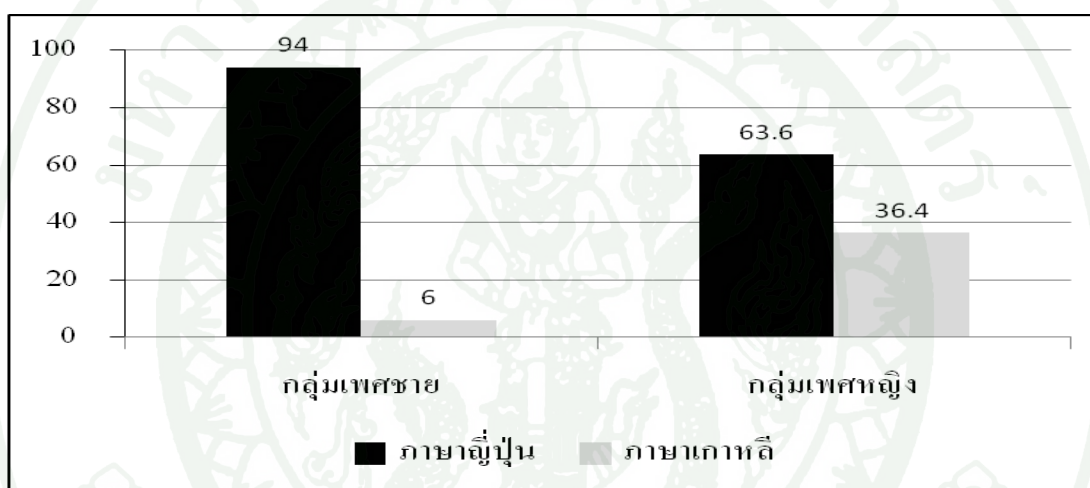
เมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศแบ่งเป็น 2 กลุ่ม มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 500 คน คือ กลุ่มเพศชายมีจำนวน 250 คน และกลุ่มเพศหญิงมีจำนวน 250 คน พบว่า ทั้งกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเลือกศึกษาภาษาเกาหลี ดังนี้

กลุ่มเพศชายประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 94 และประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6

กลุ่มเพศหญิงประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 63.6 และประเมินความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 25 และภาพที่ 8

ตารางที่ 25 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่สนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง	ความสนใจเลือกศึกษา			
	ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาเกาหลี	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มเพศชาย	235	94	15	6
กลุ่มเพศหญิง	159	63.6	91	36.4
รวม	394	78.8	106	21.2

ภาพที่ 8 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่สนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

จากข้างต้นในภาพรวม พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีทั้งสองกลุ่ม และเมื่อพิสูจน์ด้วยการคำนวณค่า chi-square พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อความสนใจเลือกศึกษาภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.00$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ นั่นคือ กลุ่มเพศชายมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มเพศหญิง ส่วนกลุ่มเพศหญิงมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมากกว่ากลุ่มเพศชาย เมื่อมองในภาพรวมกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสนใจเลือกศึกษาภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ความสนใจเลือกศึกษา		chi-square	p
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี		
กลุ่มเพศชาย	235	15	69.15	0.00*
กลุ่มเพศหญิง	159	91		
รวม	394	196		

ผู้วิจัยได้นับการให้เหตุผลของความสนใจเลือกศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งจากภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่คนหนึ่งคนอาจจะมีการแสดงเหตุผลเพียงเหตุผลเดียวหรือมากกว่าหนึ่งเหตุผลก็ได้ ฉะนั้นจะส่งผลให้จำนวนเหตุผลที่ได้ไม่เท่ากับจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงได้แสดงเหตุผลต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีดังต่อไปนี้ ตามลำดับ

กลุ่มเพศชายมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 235 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 7 กลุ่มหากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 7 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 294 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	105
2. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	99
3. สนใจภาษา	26
4. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	22
5. สนใจวัฒนธรรม	17

ตารางที่ 27 (ต่อ)

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
6. ชื่นชอบความบันเทิง	14
7. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	11
รวม	294

ส่วนกลุ่มเพศชายที่สนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมีจำนวน 15 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 4 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 4 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 16 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	6
2. สนใจภาษา	5
3. ชื่นชอบความบันเทิง	3
4. สนใจวัฒนธรรม	2
รวม	16

ในกลุ่มเพศหญิงที่สนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 159 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 8 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 8 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 238 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศหญิง	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	89
2. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทาง อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	61
3. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	23
4. สนใจวัฒนธรรม	20
5. สนใจภาษา	19
6. ชื่นชอบความบันเทิง	18
7. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	6
8. มีคนรู้จักเป็นชาวญี่ปุ่น	2
รวม	238

ส่วนกลุ่มเพศหญิงที่สนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลี มีจำนวน 91 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 4 กลุ่ม หากเรานับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผล เราจะนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 4 กลุ่มเหตุผล ได้จำนวนทั้งหมด 117 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี

ความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศหญิง	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบความบันเทิง	59
2. สนใจภาษา	43
3. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	12
4. สนใจวัฒนธรรม	3
รวม	117

จากข้างต้น เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีการแสดงเหตุผลต่อความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลายมากกว่าภาษาเกาหลี

2. ทักษะคติทางตรงของคนไทยทางด้านความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี

ผู้วิจัยนำข้อมูลทักษะคติทางตรงของคนไทยทางด้านความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีนำมาจัดระเบียบข้อมูลจำแนกตามตัวแปรอายุเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมาก และจำแนกตามตัวแปรเพศเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงต่อไปนี้จะกล่าวถึงทักษะคติทางตรงของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามตัวแปรอายุและตัวแปรเพศตามลำดับ ดังนี้

2.1 ทักษะคติทางตรงของคนไทยทางด้านความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน

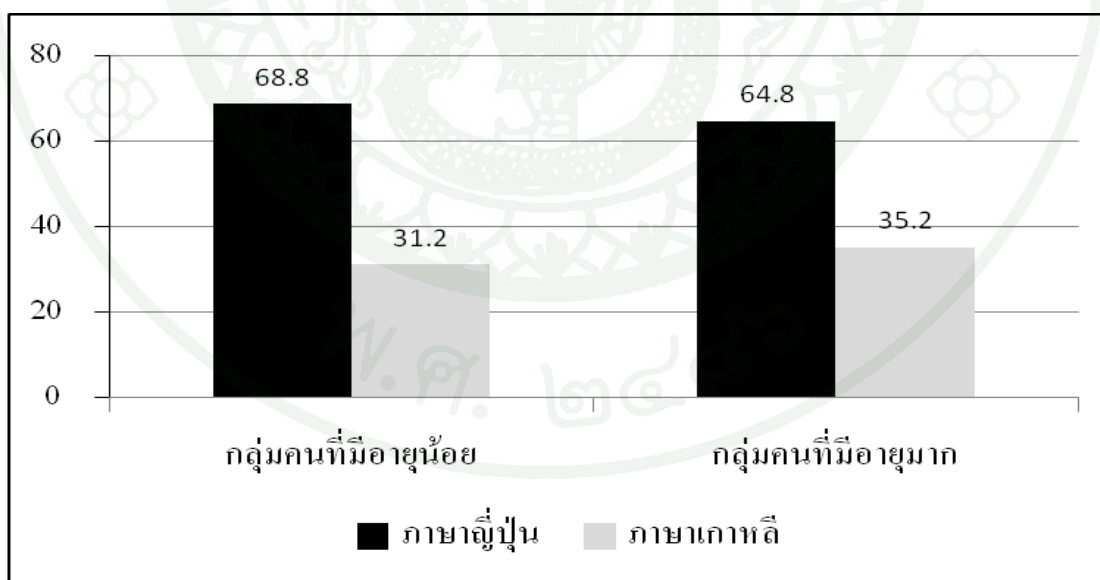
เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปรอายุแบ่งเป็น 2 กลุ่ม มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 500 คน คือ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีจำนวน 250 คน และกลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวน 250 คนพบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมากประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ดังนี้

กลุ่มคนที่มีอายุน้อยประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นจำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 และประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีมีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2

กลุ่มคนที่มีอายุมากประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 และประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีมีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 31 และภาพที่ 9

ตารางที่ 31 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง	ความชื่นชอบที่มีต่อภาษา			
	ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาเกาหลี	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มคนที่มีอายุน้อย	172	68.8	78	31.2
กลุ่มคนที่มีอายุมาก	162	64.8	88	35.2
รวม	334	66.8	166	33.2

ภาพที่ 9 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

จากข้างต้นในภาพรวม พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากขึ้นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยจึงต้องการพิสูจน์ว่า อายุที่แตกต่างกันจะมีความชื่นชอบต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยพิสูจน์ด้วยการคำนวณค่า chi-square พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อความชื่นชอบที่มีต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.34$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากมีความชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีไม่แตกต่างกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาทั้งสองของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ความชื่นชอบที่มีต่อภาษา		chi-square	p
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี		
กลุ่มคนที่มีอายุน้อย	172	78	0.90	0.34
กลุ่มคนที่มีอายุมาก	162	88		
รวม	334	166		

ผู้วิจัยได้นับการให้เหตุผลของความชื่นชอบที่มีต่อภาษาใดภาษาหนึ่งจากภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่คนหนึ่งคนอาจจะมีการแสดงเหตุผลเพียงเหตุผลเดียวหรือมากกว่าหนึ่งเหตุผลก็ได้ ฉะนั้นจะส่งผลให้จำนวนเหตุผลที่ได้ไม่เท่ากับจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมากได้แสดงเหตุผลต่อความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี ดังต่อไปนี้ ตามลำดับ

กลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 172 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 7 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 7 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 204 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผล แสดงรายละเอียดในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มคนที่มีอายุน้อย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	56
2. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	44
3. ชื่นชอบความบันเทิง	29
4. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทาง อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	24
5. ชื่นชอบวัฒนธรรม	19
6. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่น	17
7. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	15
รวม	204

ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่ชื่นชอบภาษาเกาหลีมีจำนวน 78 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 5 กลุ่มหากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 5 กลุ่มเหตุผล ได้จำนวนทั้งหมด 90 คน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 34

ตารางที่ 34 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุน้อยต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุน้อย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	42
2. ชื่นชอบความบันเทิง	39
3. ชื่นชอบวัฒนธรรม	3
4. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	3
5. กำลังศึกษาภาษาเกาหลี	3
รวม	90

ในกลุ่มคนที่มียุมากที่ชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 162 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 6 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 6 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 163 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผล แสดงรายละเอียดในตารางที่ 35

ตารางที่ 35 เหตุผลของกลุ่มคนที่มียุมากต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มคนที่มียุมาก	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	43
2. ชื่นชอบความบันเทิง	39
3. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	32
4. ชื่นชอบวัฒนธรรม	28
5. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	15
6. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	6
รวม	163

ส่วนกลุ่มคนที่มียุมากที่ชื่นชอบภาษาเกาหลีมีจำนวน 88 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 3 กลุ่ม หากเรานับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผล เราจะนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 3 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 92 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผล แสดงรายละเอียดในตารางที่ 36

ตารางที่ 36 เหตุผลของกลุ่มคนที่มีอายุมากต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีของกลุ่มคนที่มีอายุมาก	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบความบันเทิง	51
2. ชื่นชอบภาษา	31
3. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	10
รวม	92

จากข้างต้น เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยกับกลุ่มคนที่มีอายุมากมีการแสดงเหตุผลต่อความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลายมากกว่าภาษาเกาหลี

2.2 ทักษะคติทางตรงของคนไทยทางด้านความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน

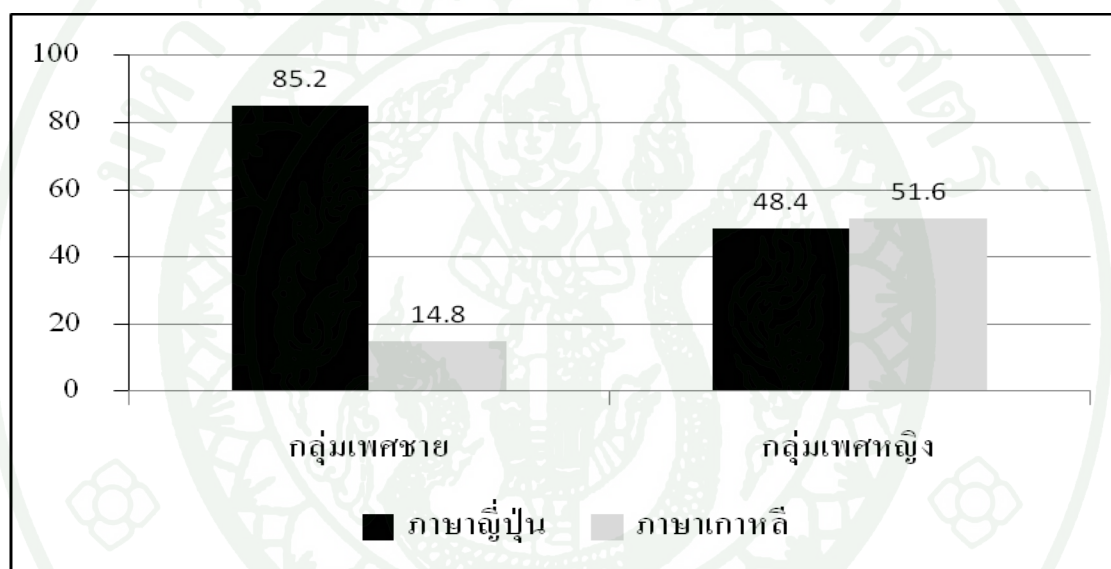
จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 500 คน เมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชายมีจำนวน 250 คน และกลุ่มเพศหญิงมีจำนวน 250 คน พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ดังนี้

กลุ่มเพศชายประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 85.2 และประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีมีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8

กลุ่มเพศหญิงประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 และประเมินความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีมีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 37 และภาพที่ 10

ตารางที่ 37 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง	ความชื่นชอบในภาษา			
	ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาเกาหลี	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มเพศชาย	213	85.2	37	14.8
กลุ่มเพศหญิง	121	48.4	129	51.6
รวม	334	66.8	166	33.2

ภาพที่ 10 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ชื่นชอบต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

จากข้างต้นในภาพรวม พบว่า กลุ่มเพศชายชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ส่วนกลุ่มเพศหญิงชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยจึงต้องการพิสูจน์ว่าความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยพิสูจน์ด้วยการคำนวณค่า chi-square พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อความชื่นชอบภาษาทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่ $p = 0.00$ เมื่อเทียบกับค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ $p \leq 0.05$ นั่นคือ กลุ่มเพศชายชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี และกลุ่มเพศหญิงชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาทั้งสองของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ความชื่นชอบในภาษา		chi-square	p
	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี		
กลุ่มเพศชาย	213	37	76.33	0.00*
กลุ่มเพศหญิง	121	129		
รวม	334	166		

ผู้วิจัยได้นับการให้เหตุผลของความชื่นชอบที่มีต่อภาษาใดภาษาหนึ่งจากภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่คนหนึ่งคนอาจจะมีการแสดงเหตุผลเพียงเหตุผลเดียวหรือมากกว่าหนึ่งเหตุผลก็ได้ ฉะนั้นจะส่งผลให้จำนวนเหตุผลที่ได้ไม่เท่ากับจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงได้แสดงเหตุผลต่อความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี ดังต่อไปนี้ ตามลำดับ

กลุ่มเพศชายที่ชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 213 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 7 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 7 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 214 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	48
2. ชื่นชอบความบันเทิง	47
3. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	46
4. ชื่นชอบวัฒนธรรม	28
5. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	20

ตารางที่ 39 (ต่อ)

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
6. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	13
7. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	12
รวม	214

ส่วนกลุ่มเพศชายที่ชื่นชอบภาษาเกาหลีมีจำนวน 37 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 4 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 4 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 37 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 40

ตารางที่ 40 เหตุผลของกลุ่มเพศชายต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศชาย	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	17
2. ชื่นชอบความบันเทิง	13
3. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	6
4. ชื่นชอบวัฒนธรรม	1
รวม	37

ในกลุ่มเพศหญิงชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 121 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 7 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของตัวผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 7 กลุ่มเหตุผล ได้เป็นจำนวนทั้งหมด 151 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 41

ตารางที่ 41 เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มเพศหญิง	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบภาษา	51
2. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ	30
3. ชื่นชอบความบันเทิง	21
4. ชื่นชอบวัฒนธรรม	19
5. กำลังศึกษาภาษาญี่ปุ่นหรือเคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาก่อน	16
6. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	8
7. ประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	6
รวม	151

ส่วนกลุ่มเพศหญิงที่ชื่นชอบภาษาเกาหลีมีจำนวน 129 คน ทุกคนต้องให้เหตุผลในการเลือกเรียนภาษาเกาหลีอย่างน้อยคนละหนึ่งเหตุผล โดยเหตุผลดังกล่าวสามารถจัดได้เป็น 5 กลุ่ม หากนับจำนวนเหตุผลทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความซ้ำซ้อนของผู้ให้เหตุผลจะสามารถนับผู้ให้เหตุผลของทั้ง 5 กลุ่มเหตุผล ได้จำนวนทั้งหมด 167 คน รายละเอียดและจำนวนคนที่ให้เหตุผลแสดงรายละเอียดในตารางที่ 42

ตารางที่ 42 เหตุผลของกลุ่มเพศหญิงต่อความชื่นชอบภาษาเกาหลี

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศหญิง	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
1. ชื่นชอบความบันเทิง	71
2. ชื่นชอบภาษา	56
3. มีสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวและพักผ่อน	8
4. กำลังศึกษาภาษาเกาหลี	3

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีของกลุ่มเพศหญิง	
เหตุผล	จำนวนคนที่ให้เหตุผลนี้
5. ชื่นชอบวัฒนธรรม	2
รวม	167

จากข้างต้น เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีการแสดงเหตุผลต่อความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลายมากกว่าภาษาเกาหลี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีตามตัวแปรทางสังคม โดยมุ่งศึกษา 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ ศึกษาทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน ศึกษาทัศนคติทางอ้อมของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลีโดยกลุ่มคนที่มีเพศต่างกัน และทัศนคติทางตรงของคนไทยที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี มุ่งศึกษาเฉพาะปัจจัยทางสังคม คือ อายุและเพศ เท่านั้น

ในงานวิจัยนี้ได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า 1. กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี 2. ในกลุ่มอายุน้อย เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย และในกลุ่มอายุมาก เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชาย และ 3. กลุ่มคนที่มีอายุและเพศต่างกันมีระดับความสนใจเลือกศึกษาและความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีแตกต่างกัน

เหตุผลที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานตามข้างต้น เพราะภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีได้รับความนิยมในประเทศไทยในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ดังนั้นกลุ่มคนที่มีอายุต่างกันจึงน่าจะมีทัศนคติต่อภาษาทั้งสองแตกต่างกันด้วย โดยที่ผู้ที่มีช่วงอายุในวัยรุ่นตรงกับ การเข้ามามีบทบาทของภาษาใดก็น่าจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษานั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่ากลุ่มคนที่มีอายุ 38-42 ปีหรือกลุ่มคนที่มีอายุน่าจะเป็นกลุ่มที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาญี่ปุ่น เพราะภาษาญี่ปุ่นเข้ามาในช่วง พ.ศ. 2524 ซึ่งเป็นช่วงที่คนรุ่นนี้เป็นวัยรุ่น ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุ 18-22 ปีหรือกลุ่มคนที่มีอายุน้อยน่าจะเป็นกลุ่มที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาเกาหลี เพราะภาษาเกาหลีได้รับความนิยมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา

นอกจากอายุแล้ว ผู้วิจัยคาดว่าเพศก็น่าจะทำให้มีทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาเกาหลีแตกต่างกันด้วย เพราะทั้งสองภาษาได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากคนไทย เนื่องจากความนิยมและความชื่นชอบทางด้านความบันเทิงของทั้งสองประเทศ เช่น ละครทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เพลง การ์ตูน หรือแม้กระทั่งเกมทั้งออนไลน์ จนเกิดเป็นกระแสนิยม J-pop (Japanese pop

culture) และ K-pop (Korean pop culture) และเนื่องจากกลุ่มเป้าหมายหลักทางด้านความบันเทิงส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง จึงน่าจะทำให้เพศหญิงมีความชื่นชอบภาษาที่มีความสัมพันธ์กับอายุของตนมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เพศหญิงในกลุ่มอายุมากจะมีความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศชายในรุ่นเดียวกัน ส่วนเพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยจะมีความชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายในรุ่นเดียวกัน

ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยนำมาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยจำนวน 500 คน และอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 4 กลุ่มแบ่งกลุ่มละเท่าๆกัน ตามตัวแปรอายุและเพศ คือ 1.เพศชาย มีอายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 125 คน 2.เพศชาย มีอายุระหว่าง 38-42 ปี จำนวน 125 คน 3.เพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 125 คน และ 4.เพศหญิง มีอายุระหว่าง 38-42 ปี จำนวน 125 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยการกำหนดเกณฑ์

วิธีการเก็บข้อมูลในส่วนของทัศนคติทางอ้อม ผู้วิจัยนำกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่มาใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกลวิธีเทคนิคการพรางเสียงคู่ (matched-guise technique) เป็นวิธีการที่ใช้ประเมินทัศนคติของบุคคลแบบทางอ้อม โดยใช้เสียงพูดเป็นตัวกระตุ้นทัศนคติของผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างจะได้ฟังตัวอย่างเสียงที่ละเสียง โดยผู้ฟังจะไม่ทราบว่าเสียงที่กำลังฟังนั้นมาจากผู้พูดตัวอย่างเสียงคนเดียวกัน จากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียงจากตัวอย่างเสียงที่ได้ฟังแล้วประเมินในแบบประเมินบุคลิกลักษณะ และในส่วนของทัศนคติทางตรง ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างเริ่มทำแบบสอบถามปลายเปิดทางด้านความสนใจศึกษาและความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี จำนวนทั้งหมด 2 ข้อ หลังจากทีกลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินบุคลิกลักษณะจนครบทั้งหมด 4 ภาษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงเหตุผลของตนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลีในสังคมยุคปัจจุบัน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ เมื่อพิจารณาจำแนกตามอายุ พบว่า ในภาพรวมทั้งกลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมากต่างก็มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีเล็กน้อยจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น 3.56 และมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลี 3.22 ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น 3.58 และมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลี 3.22) แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสมมุติฐานแล้ว พบว่า ค่าเฉลี่ยทัศนคติโดยรวมจากทั้งสองกลุ่มอายุนี้นี้ได้ต่างกัน คือ ในกลุ่มคนที่มีอายุน้อยที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีนั้นถือว่าเป็นไปใน

ทิศทางที่ตรงข้ามกับสมมุติฐาน แต่ในกรณีของกลุ่มคนที่มีอายุมากนั้นถือว่าเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมุติฐาน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า แม้ว่าผลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มคนที่มีอายุน้อยและกลุ่มคนที่มีอายุมากจะไม่ตรงตามสมมุติฐาน แต่ผลจากกลุ่มคนที่มีอายุมากก็มีความสอดคล้องกับสมมุติฐานมากกว่าผลจากกลุ่มคนที่มีอายุน้อย

เมื่อพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลประกอบด้วยยังพบว่า ผลการวิจัยจากกลุ่มคนที่มีอายุมากมีความสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมุติฐานมากกว่าผลการวิจัยจากกลุ่มคนที่มีอายุน้อยอีกเช่นกัน เมื่อดูจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐาน (ไม่ว่าจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเปรียบเทียบกันพบว่ากลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวนผู้ที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย

กลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวนถึง 183 คน (ร้อยละ 73.2) จาก 250 คน ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี ซึ่งถือว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานไม่ว่าจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุน้อยพบว่ามีจำนวน 51 คน (ร้อยละ 20.4) จาก 250 คน ที่มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่น ซึ่งถือว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานไม่ว่าจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ และเมื่อดูจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกับสมมุติฐานจะเห็นว่ากลุ่มคนที่มีอายุมากมีจำนวนที่มากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อยถึงร้อยละ 73.2 ต่อ 20.4

เมื่อพิจารณาทัศนคติจำแนกตามบุคลิกลักษณะ พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 10 ลักษณะ คือ รูปร่างหน้าตาดี มีความฉลาด มีความมั่นใจในตัวเอง มีความขยัน มีความรับผิดชอบ มีความเป็นผู้นำ มีความเป็นมิตร มีความซื่อสัตย์ มีการศึกษาสูง และมีความร่ำรวย ส่วนกลุ่มคนที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาไทยถิ่นในระดับที่สูงกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีทั้ง 10 ลักษณะเช่นกัน แต่มีนัยสำคัญทางสถิติ 8 ลักษณะและไม่มีความสำคัญทางสถิติ 2 ลักษณะ คือ มีความเป็นมิตรและมีความซื่อสัตย์

เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่า ในภาพรวมของทั้งสองกลุ่มเพศเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสมมติฐานพบว่า มีความสอดคล้องเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมติฐาน แม้จะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ กลุ่มเพศหญิงทั้งสองกลุ่มอายุต่างก็มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุมากกว่าเพศชาย (ในกลุ่มอายุน้อย เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลี 3.32 และเพศชายมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาเกาหลี 3.19 ส่วนในกลุ่มอายุมาก เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น 3.59 และเพศชายมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่น 3.56)

เมื่อพิจารณาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยก็พบว่า กลุ่มเพศหญิงทั้งสองกลุ่มอายุมีจำนวนค่าทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุของตนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม คือ เพศหญิง 65 จาก 125 คน (ร้อยละ 52) ของแต่ละกลุ่มมีค่าทัศนคติเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมติฐานไม่ว่าจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

เมื่อพิจารณาทัศนคติจำแนกตามบุคลิกลักษณะ พบว่า เพศหญิงในกลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งบุคลิกลักษณะด้านรูปร่างหน้าตาดี มีความเป็นมิตร และมีการศึกษาสูงเป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนอีก 7 ลักษณะเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเพศหญิงในกลุ่มอายุมากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงกว่าเพศชายทั้ง 6 ลักษณะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และบุคลิกลักษณะด้านมีความขยัน มีความรับผิดชอบ และมีความเป็นผู้นำที่เพศชายมีการประเมินค่าคะแนนของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศหญิงเพียงเล็กน้อยและเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทัศนคติทางตรงของคนไทยทางด้านความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี พบว่า ทั้งสองกลุ่มอายุและทั้งสองกลุ่มเพศมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี แต่เป็นในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน เมื่อคำนวณค่า chi-square ก็พบว่า อายุและเพศที่ต่างกันมีอิทธิพลให้มีการเลือกศึกษาภาษาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ในกรณีตัวแปรอายุ กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีแนวโน้มจะเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมากกว่ากลุ่มคนที่มีคนอายุมาก และกลุ่มคนที่มีอายุมากมีแนวโน้มที่จะเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย ส่วนในกรณีตัวแปรเพศ กลุ่มเพศชายมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มเพศหญิง และกลุ่มเพศหญิงมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย

เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันว่า เพราะประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีการพัฒนาและมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เทคโนโลยี และเพิ่มโอกาสที่ดีในการประกอบอาชีพ ส่วนความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีได้ให้เหตุผลว่า เพราะมีความชื่นชอบในความบันเทิง เช่น ซีรีส์ ดารา เพลง ละครชุด ฯลฯ และมีความสนใจในภาษาและวัฒนธรรมต่างๆ

ทัศนคติทางตรงทางด้านความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี เมื่อพิจารณาจำแนกตามอายุ พบว่า ทั้งสองกลุ่มอายุชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี แต่เป็นในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน เมื่อคำนวณค่า chi-square ก็พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุมาก และกลุ่มคนที่มีอายุมากชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีการประเมินทัศนคติทางด้านความชื่นชอบที่ตรงข้ามกัน คือ กลุ่มเพศชายชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี และกลุ่มเพศหญิงชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น เมื่อคำนวณค่า chi-square ก็พบว่า เป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันว่า เพราะประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีการพัฒนาและมีความเจริญก้าวหน้าเทคโนโลยี รวมไปถึงมีความสนใจในภาษา วัฒนธรรม และชื่นชอบความบันเทิงต่างๆของประเทศญี่ปุ่น ส่วนความชื่นชอบที่มีต่อภาษาเกาหลีได้ให้เหตุผลว่า เพราะมีความชื่นชอบในภาษา วัฒนธรรม ความบันเทิง และสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศเกาหลี

อภิปรายผล

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในข้างต้นเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุใดหรือจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงต่างก็มีทัศนคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลี (รวมถึงทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า กลุ่มตัวอย่างนอกจากจะมีความชื่นชอบความบันเทิงของทั้งสองประเทศนี้แล้ว น่าจะมีองค์ประกอบอื่นๆที่เป็นแรงกระตุ้นทำให้เกิดแรงจูงใจในความชื่นชอบหรือความรู้สึกที่ดีต่อประเทศใดประเทศหนึ่งมากกว่ากัน ดังนี้

เนื่องด้วยประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีสัมพันธภาพอันดีงามกับประเทศไทยมาอย่างยาวนานถึง 600 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2149 สมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ ได้มีทูตชื่อโชกุนโตกูงาวะ อียะฮะสุ ได้ส่งสาส์นมาเจริญสัมพันธไมตรี เพื่อสร้างมิตรภาพระหว่างทั้งสองประเทศให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น และในเดือนกันยายน พ.ศ. 2550 ประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยได้จัดงานฉลองการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 120 ปี นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยนับแต่ทศวรรษ 60 จนถึงปัจจุบัน (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย, 2555)

การลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในประเทศไทยที่ผ่านมามีมูลค่าคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 40 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด โดยที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้ลงทุนรายใหญ่ที่สุดในปัจจุบันจึงมีบริษัทญี่ปุ่นที่ตั้งฐานการผลิตในประเทศไทยมีมากถึง 1,234 แห่ง (ทั้งนี้ เฉพาะบริษัทที่ลงทะเบียนกับหอการค้าญี่ปุ่นในกรุงเทพมหานครเท่านั้น) และบริษัทเหล่านี้ได้จ้างแรงงานคนไทยมากเกือบ 4 แสนคน ส่วนมากเป็นการลงทุนทางด้านผลิตภัณฑ์โลหะ รถยนต์ และเครื่องจักร คิดเป็นร้อยละ 73.1 รองลงมา คือ ทางด้านอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 12.3 (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย, 2555)

จากข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย โดยเฉพาะความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจที่มีการพึ่งพาอาศัยกันมาโดยตลอด จึงน่าทำให้กลุ่มตัวอย่างเห็นความสำคัญและให้ความสนใจกับการศึกษาภาษาญี่ปุ่น เพราะสามารถนำมาใช้ประโยชน์กับหน้าที่การงานให้มีความเจริญก้าวหน้า สามารถสร้างรายได้ สร้างความมั่นคงให้กับอนาคตของตนเองและครอบครัว

ในขณะที่ประเทศไทยและประเทศเกาหลีได้มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระดับอัครราชทูตเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2501 และยกระดับขึ้นเป็นระดับเอกอัครราชทูตเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2503 และเมื่อปี พ.ศ. 2551 ประเทศไทยและประเทศเกาหลีได้ฉลองการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 50 ปี ส่วนความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศเกาหลีในการลงทุนทำธุรกิจระหว่างทั้งสองประเทศยังมีไม่มากนัก แต่ก็ได้ขยายตัวขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะ 10 กว่าปีที่ผ่านมา ซึ่งประเทศไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้ามาโดยตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา โดยที่ผ่านมการลงทุนของประเทศเกาหลีในประเทศไทยเป็นการ

ลงทุนทางด้านสาขาเคมีภัณฑ์ กระจก พลาสติก เหล็กกล้า เครื่องจักรกล ส่วนประกอบเครื่องจักรไฟฟ้า และส่วนประกอบแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์(สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโซล, 2556)

ถึงอย่างไรก็ตาม แม้ว่าในประเทศไทยจะมีบริษัทเกาหลีอยู่บ้าง แต่ก็มีจำนวนน้อยกว่าบริษัทญี่ปุ่นที่มาลงทุนทำธุรกิจภายในประเทศไทย จึงอาจจะทำให้กลุ่มตัวอย่างมองเห็นประโยชน์ในเชิงธุรกิจและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีก็เป็นได้

นอกจากนี้ ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีการประเมินทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีทั้งสองกลุ่มอายุ และเมื่อพิจารณาที่ละกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มคนที่มีอายุน้อยมีการประเมินทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกๆลักษณะ และกลุ่มคนที่มีอายุมากก็มีการประเมินทัศนคติที่ดีต่อบุคลิกลักษณะต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้พูดภาษาเกาหลีในทุกลักษณะเช่นกัน เพียงแต่ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ 8 ลักษณะ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ลักษณะ

จากผลการประเมินบุคลิกลักษณะในข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทั้ง 10 คุณลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่เด่นๆของชาวญี่ปุ่น เพราะลักษณะนิสัยของชาวญี่ปุ่นในการเข้าสังคมมักจะเป็นที่ขอมรับของคนไทยโดยทั่วไปอยู่แล้วว่าเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ขยัน ตรงต่อเวลา จิตใจดี สุภาพ ขี้เกรงใจ ฯลฯ (educatepark, 2557) ซึ่งแตกต่างจากชาวเกาหลีที่คนไทยส่วนใหญ่มักคิดว่า ชาวเกาหลีไม่มีมารยาท ไม่มีน้ำใจ ชอบส่งเสียงดัง ฯลฯ

เมื่อพิจารณาทางด้านเพศไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุใดก็ตาม เพศหญิงมีความชื่นชอบภาษาที่มีความสัมพันธ์กับอายุของตนมากกว่าเพศชาย แม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าเพศหญิงมีความชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าเพศชาย เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายหลักทางด้านความบันเทิงส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง จึงทำให้เพศหญิงน่าจะมีความชื่นชอบความบันเทิงมากกว่าเพศชาย ผู้วิจัยคาดว่า เพศหญิงส่วนมากน่าจะชื่นชอบความบันเทิงของทั้งสองประเทศนี้ที่เกี่ยวข้องกับศิลปินนักแสดงและละครชุด (mini-series) ที่ได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยอย่างรวดเร็ว เพราะสังเกตจากสถานีโทรทัศน์ต่างๆที่นำเสนอรายการโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับกระแสนิยมวัฒนธรรม J-Pop และ K-Pop เช่น นำละครชุดที่มีนักแสดงนำฝ่ายชายเป็นที่ได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับของเพศหญิง เช่น Mukai Osamu นักแสดงหนุ่มที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น หรือ Kim Soo Hyun นักแสดงหนุ่มที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับหนึ่งของประเทศเกาหลี โดยนำมาฉายให้กับกลุ่มผู้ชม โดยเฉพาะเพศหญิงที่มีความชื่นชอบกระแสนิยมวัฒนธรรมญี่ปุ่นและเกาหลี

ในการแสดงผลของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี ส่วนใหญ่ไม่ว่าจะอายุใดหรือเพศใดต่างก็มีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี อาจเป็นเพราะในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังมีบริษัทของประเทศญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในประเทศไทยอีกเป็นจำนวนมาก จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่น เพื่อเพิ่มรายได้และเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพมากกว่าที่จะสนใจศึกษาเพื่อนำมาตอบสนองความต้องการของตนทางด้านความบันเทิง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจในการศึกษาภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น อาจเป็นเพราะกระแสนิยมทางด้านความบันเทิง เช่น ภาพยนตร์ เพลง ละครชุดทางโทรทัศน์ รวมไปถึงศิลปิน นักแสดง ที่ทำให้เกิดความคลั่งไคล้จึงเป็นแรงดึงดูดใจให้มีความสนใจเลือกศึกษาภาษาเกาหลีเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง

ผู้วิจัยคาดว่า ความบันเทิงของประเทศเกาหลีส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับศิลปิน นักแสดง เพลง ละคร ฯลฯ ซึ่งจะดึงดูดเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ดังที่ พัชรนันท์ เต็ดแก้ว (2553) กล่าวไว้ว่า “กลุ่มเป้าหมายหลักทางด้านความบันเทิงส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง จึงทำให้เพศหญิงได้รับการตอบสนองความต้องการและความรื่นรมย์ทางด้านความบันเทิงมากกว่าเพศชาย”

แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าหากนำความสนใจเลือกศึกษากับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีมาเปรียบเทียบกัน จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีความสนใจเลือกศึกษากับความชื่นชอบที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ไม่ว่าจะกลุ่มอายุใดหรือเพศใดส่วนใหญ่จะมีความสนใจเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลีตามเหตุผลที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น แต่เมื่อแสดงผลในส่วนของการชื่นชอบกลับมีความชื่นชอบไม่แตกต่างกันทั้งสองภาษา ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่า เพราะสังคมในปัจจุบันนี้มีอัตราการแข่งขันกันสูงในหลายๆด้าน เช่น ทางด้านรายได้ ทางด้านอาชีพ ฯลฯ เนื่องจากในปัจจุบันค่าครองชีพหรือรายจ่ายที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นและไม่มีความสัมพันธ์กับรายรับของคนสังคม ฉะนั้นคนในสังคมจึงต้องแข่งขันกันในทุกๆด้าน และการจะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กับตนเองจึงจำเป็นต้องเลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์ สามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงให้แก่ชีวิตของตน ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะขัดต่อความต้องการก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาทัศนคติของคนไทยที่มีต่อผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับผู้พูดภาษาเกาหลี โดยเลือกเก็บเฉพาะที่เป็นคนไทยอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมุ่งศึกษาปัจจัยทางสังคมเฉพาะอายุและเพศเท่านั้น ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าในอนาคต ถ้าหากมีการศึกษาทัศนคติต่อภาษาอื่นจะต้องตระหนักถึงปัจจัยด้านอื่นๆ เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ ถิ่นที่อยู่ ฯลฯ

2. ผู้วิจัยคาดว่าควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อภาษาในภาษาอื่นๆ ตามปัจจัยทางสังคมต่างๆ เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ ฯลฯ ที่น่าจะมีผลต่อทัศนคติต่อภาษา เพราะปัจจุบันประเทศไทยมีการเปิดรับภาษาและวัฒนธรรมของต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาต่างๆ ในอาเซียนที่เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อคนในสังคม เพื่อให้เห็นแนวโน้มของการศึกษาภาษาต่างประเทศของประเทศไทย ซึ่งการศึกษาทัศนคติต่อภาษานับได้ว่าเป็นการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานทางการศึกษา เพื่อที่จะช่วยหาแนวทางและกำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของเยาวชนในสังคม

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

จรัลวิไล จรุงญโรจน์, ม.ล. 2556. “ทัศนคติของนิสิตระดับอุดมศึกษาต่อการใช้ภาษาของอาจารย์.”

วารสารมนุษยศาสตร์ 20: 167-188.

ธีระวุฒิ เอกะกุล. 2550. ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุบลราชธานี:

วิทยาออฟเซทการพิมพ์

ธีระ รุ่งธีระ. 2550. “การศึกษาทัศนคติทางภาษาที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาฝรั่งเศส.”

วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร 27 (3): 184-211.

นัฐยา บุญกองแสน. 2542. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่าง

ชั้นอาชีพ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์,

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทกา วชิรพินพง. 2530. การศึกษาทัศนคติทางภาษาที่มีต่อภาษาจีนและผู้พูดภาษาจีนใน

กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นิรนาม. 2555. โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น JCC (Online).

www.jccschool.com/comment.htm, 23 พฤศจิกายน 2555.

_____. 2555. สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย (Online).

www.th.emb-japan.go.jp/th/relation/index.htm, 23 พฤศจิกายน 2555.

_____. 2556. สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโซล (Online).

www.thaiembassy.org/seoul/th/business/, 8 เมษายน 2557.

นิรนาม. 2557. สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Online).

www.arts.chula.ac.th/~east/japanese/activities?q=activities/history., 23 พฤศจิกายน 2555.

เพชรวรรณ ศรีพันธุ์. 2552. การศึกษาการเลือกภาษาและทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยของชุมชนชาวจีนแต่จิวในอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์. การศึกษาค้นคว้าอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พิทชนันท์ เต็ดแก้ว. 2553. “การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประเทศเกาหลีจากสื่อมวลชนที่มีผลต่อค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคสินค้าเกาหลีของประชาชนในกรุงเทพมหานคร.” วารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ 6 (1): 1-17.

ยูทาเกะ โทมิโอกะ. 2552. ทัศนคติต่อภาษาและการเลือกภาษาของคนไทยอีสานที่มีอายุต่างกัน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล. 2556. “ปัจจัยในการทำนาค่านิยมแบบวัตถุนิยมของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร.” วิทยาสารเกษตรศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ 34: 17-29.

ศศิธร ธาตุเหล็ก. 2541. การศึกษาทัศนคติของคนไทยในกรุงเทพมหานครที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2532. คำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2544. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Agheyisi, R. and J.A. Fishman. 1970. “Language attitudes studies: A brief survey of methodological approaches.” *Anthropological Linguistics*. 12: 137–157.

Anonymous. 2014. **Educatepark** (Online). www.educatepark.com/japan/japanese-living-styles.html, April 8, 2014

Atkinson, G.B.L and B.R. Dixon. 1987. **A Handbook of Social Science Research**. New York: Oxford University Press.

Chanyam, N. 2002. **A study of language attitude toward Thai dialects and their speakers: a case study of four campuses of Rajamangala Institute of Technology**. The degree of Master of Arts (Linguistics), Mahidol University.

Fasold, R and R. Shuy. 1973. **Language Attitudes: Current Trends and Prospects**. Washington: Georgetown University Press.

Holmes, J. 2008. **An Introduction to Sociolinguistics**. London: Pearson Education Ltd.

KATS. 1987. **The Korean Association of Thai studies**. Publisher of journal of Korean Association of Thai Studies and Newsletter.

Lambert, W. 1972. **Language, Psychology, and Culture**. California: Stanford University.

Milroy, J. and L. Milroy. 1985. **Authority in language**. London: Routledge.

Obiols, M.S. 2002. **The Matched Guise Technique: a Critical Approximation to a Classic Test for Formal Measurement of Language Attitudes**. Noves SL: Revista de Sociolingüística.

Palikupt, D. 1983. **Central Thai and Northeastern Thai: A Linguistic and Attitudinal study**. Doctor of Philosophy Thesis in Applied Linguistics, The University of Texas at Austin.

Srinarawat, D. 1988. **Language Use of the Chinese in Bangkok: The International symposium on language and linguistic 9-11 August 1988.** Bangkok: Faculty of Liberal Arts, Thammasat University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลส่วนตัว

โปรดกรอกข้อมูลส่วนตัวของท่าน โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง

1. เพศ ชาย

หญิง

2. อายุ _____ ปี

3. การศึกษา ปริญญาตรี
 ปริญญาโท
 ปริญญาเอก
 อื่นๆ

4. อาชีพ _____

แบบสอบถามชุดที่ 1

คำชี้แจง

ในการตอบแบบสอบถามจะ让您ฟังตัวอย่างเสียงจำนวนทั้งหมด 4 เสียง ซึ่งจะทำการเปิดให้ท่านฟังทีละ 1 ตัวอย่างเสียง แล้วจินตนาการถึงบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียงที่ท่านได้ฟัง หลังจากนั้นท่านจึงประเมินบุคลิกลักษณะของผู้พูดตัวอย่างเสียง โดยการใส่เครื่องหมายกากบาท (x) ในช่อง ที่ท่านคิดว่าตรงหรือใกล้เคียงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียง 1 ช่องเท่านั้น

ตัวอย่าง

หลังจากท่านที่ได้ฟังเสียงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถ้าหากว่าท่านมีความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ท่านได้ฟัง ดังนี้

1. ถ้าหากท่านเห็นด้วย ให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่อง
2. ถ้าหากท่านค่อนข้างเห็นด้วย ให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่อง
3. ถ้าหากท่านเป็นกลาง ให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่อง
4. ถ้าหากท่านค่อนข้างไม่เห็นด้วย ให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่อง
5. ถ้าหากท่านไม่เห็นด้วย ให้ใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ในช่อง

เสียงที่ 1

รูปร่างหน้าตาดี	5	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
ฉลาด	5	4	3	2	1	โง่
ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
ซื่อสัตย์	5	4	3	2	1	คดโกง
สุขภาพ	5	4	3	2	1	หยาบคาย
มั่นใจในตัวเอง	5	4	3	2	1	ไม่มั่นใจในตัวเอง
เป็นผู้นำ	5	4	3	2	1	เป็นผู้ตาม
มีการศึกษาสูง	5	4	3	2	1	มีการศึกษาน่า
ร่าเริง	5	4	3	2	1	ขากจน
เป็นมิตร	5	4	3	2	1	ไม่เป็นมิตร

เสียงที่ 2

รูปร่างหน้าตาดี	5	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
ฉลาด	5	4	3	2	1	โง่
ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
ซื่อสัตย์	5	4	3	2	1	คดโกง
สุขภาพ	5	4	3	2	1	หยาบคาย
มั่นใจในตัวเอง	5	4	3	2	1	ไม่มั่นใจในตัวเอง
เป็นผู้นำ	5	4	3	2	1	เป็นผู้ตาม
มีการศึกษาสูง	5	4	3	2	1	มีการศึกษาน้อย
ร่าเริง	5	4	3	2	1	ขากจน
เป็นมิตร	5	4	3	2	1	ไม่เป็นมิตร

เสียงที่ 3

รูปร่างหน้าตาดี	5	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
ฉลาด	5	4	3	2	1	โง่
ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
ซื่อสัตย์	5	4	3	2	1	คดโกง
สุขภาพ	5	4	3	2	1	หยาบคาย
มั่นใจในตัวเอง	5	4	3	2	1	ไม่มั่นใจในตัวเอง
เป็นผู้นำ	5	4	3	2	1	เป็นผู้ตาม
มีการศึกษาสูง	5	4	3	2	1	มีการศึกษาน้อย
ร่าเริง	5	4	3	2	1	ขากจน
เป็นมิตร	5	4	3	2	1	ไม่เป็นมิตร

เสียงที่ 4

รูปร่างหน้าตาดี	5	4	3	2	1	รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด
ฉลาด	5	4	3	2	1	โง่
ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
ซื่อสัตย์	5	4	3	2	1	คดโกง
สุขภาพ	5	4	3	2	1	หยาบคาย
มั่นใจในตัวเอง	5	4	3	2	1	ไม่มั่นใจในตัวเอง
เป็นผู้นำ	5	4	3	2	1	เป็นผู้ตาม
มีการศึกษาสูง	5	4	3	2	1	มีการศึกษาดำ
ร่าเริง	5	4	3	2	1	ขากจน
เป็นมิตร	5	4	3	2	1	ไม่เป็นมิตร

แบบสอบถามชุดที่ 2

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดที่ 2 นี้มีจำนวนคำถามทั้งหมด 2 ข้อ โดยแต่ละข้อจะมีคำถามย่อย 2 ข้อ ให้ท่านตอบคำถามข้อย่อยเพียงข้อเดียวในแต่ละข้อใหญ่เท่านั้น

1. ถ้าหากว่าท่านสนใจเลือกศึกษาภาษาต่างประเทศ โดยให้เลือกศึกษาระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี (ให้ท่านเลือกตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้น)

1.1 ท่านเลือกศึกษาภาษาญี่ปุ่น เพราะเหตุใด

เพราะ _____

1.2 ท่านเลือกศึกษาภาษาเกาหลี เพราะเหตุใด

เพราะ _____

2. ท่านชื่นชอบภาษาใดมากกว่ากันระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาเกาหลี (ให้ท่านเลือกตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้น)

2.1 ท่านชื่นชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาเกาหลี เพราะเหตุใด

2.2 ท่านชื่นชอบภาษาเกาหลีมากกว่าภาษาญี่ปุ่น เพราะเหตุใด

***** ขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือค่ะ *****

ภาคผนวก ข

รายการคำศัพท์สำหรับการบันทึกตัวอย่างเสียงที่ใช้ในการวิจัย

รายการคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับการบันทึกตัวอย่างเสียง

ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาจีน	คำแปล
こんにちは。	안녕하세요.	你好。	สวัสดี
ありがとうございます。	감사합니다.	谢谢你。	ขอบคุณ
おねがいします。	제발.	请。	ได้โปรด
さよなら。	안녕히.	再见。	ลาก่อน
まあまあです。	그저 그래요.	慢慢的,不着慌地。	เรื่อยๆ
どういたしまして。	천만에요.	不要紧。	ไม่เป็นไร
大丈夫です。	문제 없어요.	没问题!	ไม่มีปัญหา
ごめんなさい。	미안합니다.	对不起。	ขอโทษ
はい。	예.	是。	ใช่
いいえ。	아니요.	不是。	ไม่ใช่
たぶん。	아마도.	也许。	อาจใช่ (บางที)
今日。	오늘.	今天。	วันนี้
明日。	내일.	明天。	พรุ่งนี้
今。	지금.	现在。	ตอนนี้
いつ?	언제?	什么时候。	เมื่อไหร่
お元気ですか。	어떻게 지내십니까?	o你好吗 ?	คุณเป็น อย่างไรบ้าง

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล

นางสาวกิตติยา แซ่เตี๋ย

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 31 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2531

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

